AUTORKA CELOSVĚTOVÉHO FENOMÉNU
CALLIE HART
Zlatá krev

Zlatá krev

CALLIE HART

Zlatá krev

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Callie Hart, 2025
Translation © Alžběta Lexová, 2026
Cover Illustration © Luisa J. Preißler, 2026
Cover Art © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-182-6 (pdf)

„Peklo je prázdné! Ďáblové jsou tu!“
– *Bouře*, William Shakespeare

S
Z
V
J
AJUNSKÁ BÁŇ
PŮLNOČNÍ OKO
KVÍLEJÍCÍ HVOZD
ZIMNÍ PALÁC
YVELIE
CAHLISH
OMNAMERRIN
GRAVE'S POINT
IRRÌN
ZÁPADNÍ DOW
OSTROV TARAN ROSS
AMMONTRAÍETH
SANASROTH

TRHLINA
NEVERCROSS
ÚZEMÍ KLANU
BALQUHIDDER
GILARIE
MĚLKÉ
HORY
ŘEKA DARN
BALLARD
GILLETHRYE
INISHTAR
ŠTÍT
LISSIE

VÝSLOVNOST

Lidé

Saeris – Sé-ris
Rusarius – Ru-sa-rijus
Omnamshacry – Om-nam-ša-kráj
Iseabail – Iša-bál
Belikon – Be-li-kon
Oshellith – O-šej-lit
Taladaius – Tala-de-jus
Daianthus – De-jan-tus
Lorreth – Lorut
Balquhidder – Balkider
Te Léna – Teléna
Danya – Danja

Místa

Zilvaren – Zilvaren
Yvelie – Yvélije
Cahlish – Kóliš
Sanasroth – Sanazrot
Ammontraíeth – Amontrejet
Omnamerrin – Omnamerin

PROLOG

KINGFISHER

Vlk je vynalézavý tvor.

Přizpůsobivý.

Ve smečce je součástí něčeho většího, než je on sám. Má svou úlohu a místo ve světě. Život ve smečce znamená bezpečí.

Dokáže ale přežít i o samotě.

V srdci půlnočního lesa, obklopený dravci ze všech stran, se umí vlk plížit mezi stromy jako stín. Skrývá se v temných koutech a číhá na kořist.

S radostí si na nepřátele počká, a když se konečně odhodlají k útoku, je na ně připravený…

Obzvlášť když má v rukou božský meč.

O tom upírovi jsem věděl celou dobu. Sledoval mě jako přízrak ztichlými chodbami Ammontraíethu od chvíle, kdy jsem vyšel ze Saerisiných komnat.

Cítil jsem, jak se za mnou krade. Vyčkává.

Číst v živých bytostech není nijak obtížné. Někteří pracují celá staletí na tom, aby se naučili ovládat, protože mezi fae se nečitelnost rozhodně vyplácí. V závěru je ale jedno, jak dobře umíme emoce skrývat, protože nás zradí naše těla. Nedá se tomu vyhnout.

Emoce zabarvují krev.

Radost.

Vztek.

Smutek.

Chtíč.

Každá vydává vlastní energii. Možná by se to dalo popsat i jako vibrace. Ve stejné žíle mají všechny jinou vůni. Nehledě na to, jak dobře víly dokáží skrývat emoce, něco z nich vždycky prosákne na povrch.

Pachy lidí jsou často téměř nesnesitelné. Lidé se *neumějí* ovládat. Všechno prožívají tak otevřeně, tak syrově, a nemají ani tušení, jak jejich reakce vnímají bytosti s citlivějšími smysly.

Mrtví jsou úplně jiný případ. Žádné tlukoucí srdce, namísto krve jen černá břečka proudící žilami jako bláto. Členové sanasrothského dvora vydávají pach pouze těsně poté, co se nakrmí. Když se jiskra života jejich oběti stále ještě chvěje pozůstatky emocí, které těsně před smrtí prožívala. Jako závan parfému, který na vás ulpí po objetí.

Ještě před hodinou mě v nose šimrala vůně deště, když jsem seděl vedle své družky a poslouchal, jak bombarduje Tala otázkami ohledně Krvavého dvora. Od probuzení byla jako na trní. Snažila se zjistit a pochopit co nejvíc, aby se připravila na to, co bude následovat. Základní kostru plánu jsme měli hotovou a Saeris věděla, jakou v něm musí sehrát roli… přesto byla nervózní. Na to, že byla ještě před pár dny smrtelnice, se velmi rychle naučila krotit emoce, ale můj nos byl lepší než ostatní. Cítil jsem její váhavost. Připomínala vůni rozpáleného kamene po dešti.

Vdechoval jsem ji a topil se v ní a tehdy jsem zachytil *další* pach.

Ten upír musel předtím, než se ukryl ve stinném koutě před Saerisinými komnatami, vysát obrovské množství krve.

Omluvil jsem se, vyšel na chodbu a vydal se tu špínu hledat.

O dvě patra níž ho hrot mého meče našel. Zrovna mířil hlouběji do útrob Černého paláce.

Byl krásný. Za života by jeho tvář možná působila všedně, pleť by nakonec zešedla a rozryly by ji vrásky. Ale smrt ho uchovala. Byl dokonalý. Vysoké lícní kosti. Rovný, aristokratický nos. Oči míval nejspíš modré, ale teď se leskly jako přízračné opály. Ohrnul rty a odhalil zářivě bílé, smrtící špičáky. Ústa se mu zkroutila do němého *O*, než stačil cokoli říct. Sklopil zrak a zadíval se na Nimerelle zabořený po jílec ve své hrudi.

„Ty… zničil jsi mi šaty," zaskřehotal.

Nemýlil se. Božský meč po sobě v černém, sametovém kabátci zanechal bezmála deseticentimetrovou díru. Omluvně jsem pokrčil rameny. „To už se tak občas při zabíjení stane. Otrava, já vím," povzdechl jsem si. „Oblečení to často nepřežije stejně jako tvůj protivník. Ale o tom určitě víš své, že ano?"

Na košili se mu rozlévala krvavá skvrna, černá jako noc. Ten parchant měl ještě tu drzost tvářit se uraženě. „Já… ano, už jsem se s tím setkal," zachraptěl a vzhlédl ke mně.

„Odteď se tím nebudeš muset trápit," ujistil jsem ho.

Věděl jsem, že se se mnou nechce prát, ještě než se vůbec vyplížil ze stínů. V tuhle dobu by ani neměl být vzhůru, zbytek Černého paláce ještě tvrdě spal. Tenhle upír, vyšňořený jako na bál a s břichem plným nevinné krve, si přišel pro něco, co si nezasloužil. Něco, co jsem mu mohl dát jen *já*.

Zapotácel se a pokusil se mě zachytit, ale ruce se mu už měnily v prach. Jeho hlas byl suchý jako pouštní vítr. „Omlouvám se. Neměl jsem dost… odvahy… na…"

Na slunce?

Oheň?

Oheň se na tomhle místě nedal sehnat snadno. Upíři při kontaktu s ním vzplanuli jako suché klestí, a tak ve všech krbech Ammontraíethu plápolalo namísto ohně věčné světlo. Stejně jako na loučích v chodbách. Ten nebožák by tady nejspíš nenašel ani sirku. A kdo by vůbec stál o smrt v plamenech? Nebyl to příjemný zážitek. Velmi bolestivé. Velmi dramatické.

Popel byl lepší.

Milosrdnější.

„Zachránil jsi mě před tím… čím… jsem se stal," zasípal. V jeho očích se zračila vděčnost. Úleva.

Naklonil jsem se k němu, aby mě dobře slyšel, než se zcela promění v prach. „Neudělal jsem to pro tebe, ale pro ty, na nichž ses krmil. Užij si to v pekle, klíště."

Naděje na vykoupení, ve které doufal, z něj rázem vyprchala. „Oni ji… *zničí*, abys věděl. Bylo to… předpovězeno. Tenhle dvůr… padne. A ona… s ním." Rty se mu zkroutily do úšklebku, který mohl být zrovna tak úlevný, jako opovržlivý.

„Saeris je v bezpečí," odsekl jsem. „Nedovolím, aby se jí něco stalo."

Upír se jen zasmál. Z hrdla se mu vydral ochraptělý, štěkavý smích. Brada se mu rozdrolila v prach. Pak i tváře. Následoval krk a spolu s ním se roztřepil a pak utichl i jeho hlas. Jakmile mu z čelisti vypadly špičáky, už se nesmál.

Zhroutil se k zemi. V ten okamžik už to upír ani nebyl. Špičáky dopadly na podlahu – *pink, pink!* – a odpinkaly ze schodů hlouběji do útrob Ammontraíethu.

Pink…

Pink…

Pink…

Černý palác byl obrovský. Už jsem ani nepočítal, kolik urozených upírů jsem od příchodu zneškodnil. Zpočátku na mě jedno

dvě Malcolmova dítka číhala za každým temným obsidiánovým rohem, jak je vábilo teplo mé krve. Zdejší dvořané však rychle zjistili, že božskému meči ani muži, který jím vládne, se nemůžou rovnat. Zrovna teď spali, ale brzy se probudí. A pak, pokud nechtějí zemřít natrvalo, se někam *zašijou*.

„Ha! Tady… jsi!"

U paty schodiště stál uřícený zrzek. K nohám mu s posledním pinknutím dopadly dva bílé špičáky. Zadíval se na ně a povytáhl obočí, ale nijak to nekomentoval. Rychle vzhlédl zpět ke mně. „Musíš… se mnou. Hned."

„Neměl by ses tu jen tak potulovat, Carrione."

Zvuk se v paláci nesl zvláštně. Vzduch tu byl dusivý a tetelil se nehlučnými vibracemi, ze kterých mě brněla kůže. Mluvil jsem tiše, ale pašerák mě přesto slyšel dobře. Podrážděně zafuněl a začal vybíhat schody, zatímco já už se vracel směrem, odkud jsem přišel.

„Ani nevíš, jak *rád*… bych zrovna teď lenošil u sebe v pokoji, ale… stmívá se. Palác se probouzí."

„No právě."

„Můžeš se *zastavit*? Musím ti něco říct. Právě jsem se díval ze svého… okna… a… něco jsem viděl –"

„Říká se tomu západ slunce, Swifte. Kdybys jich chtěl zažít víc, můžu tě odvést do Cahlishe. Tam si můžeš užít západ *i* východ slunce." Kéž by. Opakovaně jsem mu nabízel, že ho z Ammontraíethu – a předtím z Irrìnu – vezmu pryč, ale ten chlap byl čím dál paličatější.

„Lákavé, ale ne, díky." Už vyběhl schody a byl mi v patách.

„Mám se znovu ptát, *proč* v Ammontraíethu pořád vysíráš jako svrab?" vyštěkl jsem. „Co tě tu drží?"

„Ále, však víš," opáčil Carrion roztržitě. „Mám svoje důvody."

Ať si jich má klidně stovku, hlavně aby žádný z těch důvodů nebyla naděje, že mu Saeris jednoho dne vyzná nehynoucí lásku. Protože *to* se nestane.

„Při všech bozích, Fishere! Můžeš krucinál zpomalit? Je to důležité!“

Zmučeně jsem si povzdechl a otočil se k němu. „A *opravdu* to je důležité, nebo si to jen *myslíš*?“ Carrionovi připadala důležitá kdejaká prkotina.

Obočí mu vyletělo nahoru a pak se zakabonil. „Vím já? Považuješ štěstí své družky za důležité?“

Zpražil jsem ho pohledem. „Mluv. Rychle.“

Zavrtěl hlavou. „Potřebujeme… okno.“

Ve světě, kde slunce zabíjelo, se okna rovnala rozsudku smrti. V paláci jich moc nebylo. Jedno jsme objevili o patro výš, jen třicet čísel široké a vysoké, s mléčným sklem, které rozptylovalo sluneční paprsky.

Nedivil bych se, kdybych z tak úzkého průzoru zdroj Swiftova zděšení nezahlédl, ale naštěstí ano. Zadíval jsem se k obzoru, přejel pohledem spálenou zem rozpínající se od Ammontraíethu k řece a tam…

Bohové.

„Nejprve jsem si myslel, že je to jen hrouda sněhu,“ zamumlal Swift.

Zastavilo se mi srdce.

„A pak jsem si všiml, že se to hýbe. Že to utíká,“ vyhekl Swift zadýchaně.

Zprudka jsem se rozběhl, prosmekl se kolem Carriona a už jsem se řítil dolů ze schodů. Pašerák mě následoval. „Hned jsem tě šel hledat! Nevěděl jsem, jestli… jestli jí to říct, nebo…“

„Nemel a běž!“

„Co… co to vyvádíš?“ hekal za mnou.

„Co asi?“ zavrčel jsem. „Musím tu zatracenou lišku zachránit!“

Nechal jsem ho v Cahlishi.

Ne v Irrìnu.

V Cahlishi. *Na opačné straně hor.*

Pohoří Omnamerrin patřilo k nejzrádnějším, nejnebezpečnějším pohořím v Yvelii. Horské svahy byly příkré a i pro fae téměř nezdolatelné. Znal jsem jen hrstku válečníků, kteří vystoupali na rozeklaný vrchol a ve zdraví sestoupili do údolí. Onyx byl tvor sněhu a ledu, ale ani on by neměl tak náročnou cestu přežít. Nejspíš ho zastihla spousta lavin. Zas a znovu ho pohřbívaly pod vrstvami sněhu, ze kterých se musel vyhrabat. Neměl jídlo. Ani přístřeší, kam by se ukryl před ostrým větrem.

Opustil bezpečí Cahlishe. *Pro ni.*

Vylezl na tu horu. *Pro ni.*

Proplížil se táborem v Irrìnu a překonal řeku. *Pro ni.*

A teď ho smečka žroutů štvala přes sanasrothskou pustinu. Musel být k smrti vyčerpaný, na pokraji sil, přesto běžel dál. *Za ní.*

A *já* nenechám toho malého lišáka umřít.

Utíkal jsem palácem a dolů po schodech, mezi jednotlivými Zuby – stupňovitým osídlením, které během let vyrostlo po obvodu paláce. Dlážděné ulice zatím zely prázdnotou, ale to se brzy změní.

Bill.

Potřeboval jsem *Billa.*

Koně Ammontraíeth nesnášeli. Ve stájích být nemohli, protože tam měli svá mrtvá zvířata vyšší upíři a hladový žrout by holýma rukama strhl zeď, jen aby se dostal k troše teplého koňského masa. Bill, Aida a další dvě klisny byli ustájení ve stodole sto padesát metrů od hlavního nádvoří, těsně za vysokou zdí, která obepínala nejnižší úroveň Zubů. Málem jsem plechové dveře stodoly vyrval z pantů, jak jsem se snažil co nejrychleji dostat ke koni.

S udidlem a uzdou jsem se nezdržoval. Naskočil jsem Billovi na holý hřbet a pobídl ho ze stání. Můj věrný přítel bez váhání poslechl. Carrion byl sotva v půlce nádvoří, když jsme s Billem vyletěli ze stodoly.

„Mazej zpátky dovnitř!“ zahřímal jsem.

„*Ne!*“

„Bohové a podělaní hříšníci.“ Utrhl jsem se na něj ve staré faeštině, a když jsem ho míjel, nabídl jsem mu ruku. Ten pitomec se mě vážně chytil za předloktí a vyšvihl se za mě na Billův hřbet.

„Nezeptáš se, kde jsem se to naučil?“ zavřískal mi pašerák do ucha.

„Ne,“ odsekl jsem.

„Lorreth mi to ukázal!“

Jestli doufal v pochvalu, bude si na ni muset počkat. Mezi námi a lišákem se rozpínal kilometr a půl mrtvých plání. Po kotníky plných popela a suti. Koně museli obvykle na nejistém, mrtvém povrchu našlapovat opatrně, ale teď na to nebyl čas. Bill frkal a ržál a řítil se vstříc blížícím se žroutům. Ani na vteřinu nezaváhal.

„To je ono. Běž,“ přerývavě jsem šeptal. „Děkuju. *Děkuju.*“

Měl jsem Carriona nechat v paláci. Lišáka pronásledovalo mnohem víc žroutů, než jsem původně odhadoval. Dvacet? Třicet? Víc než kolik bych na tomhle břehu, a tedy bez své magie, zvládl. A Carrion byl jen pašerák, žádný ostřílený válečník. Slunce sklouzlo za obzor, a pokud už bylo dostatečné šero na to, aby vylezli žrouti, pak se co nevidět probudí i sanasrothští upíři. Kdybych teď Carriona shodil na zem a poslal zpátky, byl by během pár vteřin mrtvý…

Blížili jsme se.

Jenže žrouti taky.

Stravoval je neutišitelný hlad a momentálně to nejspíš byly věky, co se na sanasrothskou půdu odvážila vkročit živá bytost. Takovou příležitost si bezduší sanasrothští pěšáci nemohli nechat ujít.

Už jsem Onyxe viděl zcela zřetelně.

Černé špičky bílých oušek měl připlácnuté k hlavě a utíkal jako o život. Odrazil se od velikého balvanu a skočil. V houstnoucí tmě byl jen bílou šmouhou. Vzápětí jeho tlapky znovu došláply na pevnou zem a hnal se dál, až se za ním zvedala mračna popela.

„No tak,“ pobízel jsem ho skrz zaťaté zuby. „No tak. *Poběž.*“

Už jen kilometr. Vzdálenost mezi námi se zkracovala… jenže žrouti stahovali náskok. Onyx byl unavený, viděl jsem to na něm. Jazyk mu visel z tlamy a vlál jako prapor ve větru. Vytřeštěná bělma očí zářila v šeru soumraku. Byl vyděšený.

Vůbec jsem nevnímal, že se mě Carrion drží za záda zbroje. Bez sedla ani neměl na vybranou. Potlačil jsem nakvašenou kletbu, předklonil se a pobídl Billa k trysku. Běžel stále rychleji a rychleji a ani jednou nezaváhal. Ani jednou nezpomalil.

„Už jsme skoro tam!“ křičel Carrion.

Zatnul jsem zuby, až mi zaskřípalo v čelisti. „Drž se!“

Nesměli jsme zastavit. Zastavit znamenalo zemřít. Popadl jsem Billa za hřívu a podruhé v jednom týdnu jsem se modlil k bohům, které jsem tak nenáviděl.

Ochraňte toho lišáka.

Chraňte Billa.

Chraňte lišáka.

Chraňte Billa.

Prosím…

Žroutům stříkala od huby bílá pěna. Vzduchem se nesl jejich zvířecí ryk.

Chraňte lišáka.

Chraňte Billa.

Byli mu v patách. Měli ho téměř na dosah ruky. Nejrychlejší z nich, muž ve špinavé, roztrhané košili, po něm skočil a rozpřáhl ruce. Bill se zarazil, vzepjal se na zadních a vyděšeně zaržál. Zoufale se chtěl dostat od blížící se hrozby pryč, až mu na sopečném skle podkluzovala kopyta. Žroutovy ostré drápy prohrábly lišákovu srst a Onyx *skočil…*

Carrion ho zachytil.

… a vzápětí spadl z Billa a rovnou na zadek.

Bohové a *zkurvení* mučedníci! *„Vstávej, Swifte!“* zahulákal jsem. Zrzavý princ si tiskl zvířátko k hrudi a škrábal se na nohy. Byl rychlý,

ale ne dost. Přiměl jsem Billa, aby se otočil zpátky čelem ke žroutům, a seskočil z jeho hřbetu.

„Klid, kamaráde. Hou. Počkej na mě," šeptal jsem mu. Pak jsem tasil Nimerelle a pustil se do zabíjení. Božský meč se blýskal v šeru a stoupal z něj černý kouř. Čepel pronikala tlejícím masem a křehkými kostmi jako papírem.

„Tas meč, Swifte!" houkl jsem přes rameno.

Carrion už byl na nohou a Simona, svůj božský meč, svíral v ruce. Onyx se mu vysmekl z náručí a schovával se Billovi mezi nohama, což koně dvakrát neuklidnilo. Přesto se držel poblíž, podupával, frkal a koulel očima. Bál se, ale chtěl mi vyhovět. Příval žroutů tu bude co nevidět. „Musíš jim useknout hlavu!" křičel jsem. „Neposer to, Carrione!"

„Neposeru!" Postavil se vedle mě a zaujal bojový postoj. Zaskočeně jsem zíral. Držel se zpříma, ve správné pozici. Skoro. A když na nás zaútočili, nebylo hned po něm. *Šokující.*

Vzduchem se míhalo stříbro a faeská ocel. Dostal jsem většinu z těch zrůd. Ta hrstka, co mi proklouzla a vrhla se na Carriona, taky skončila na zemi. Většina z nich měla pořád hlavu, takže se dál snažili pašeráka zabít, ale aspoň je srazil k zemi. Onyx za námi vyděšeně pištěl.

Sedm žroutů.

Osm…

Ke třem, co Carrion přemohl, se přidal čtvrtý.

Mezi námi a další vlnou bylo sotva patnáct metrů. Popadl jsem Carriona za zátylek a postrčil ho k Billovi. Zatím jsme měli štěstí, ale to nevydrží věčně. Sebral jsem ze země Onyxe a vyšvihl se na Billův hřbet. Swift naskočil za mě.

Ammontraíeth se tyčil před námi – zaťatá pěst s věžičkami jako klouby prstů, které se vzpínaly skrz mlhu k nebi. Nebyl to palác, byla to *pevnost.*

Sevřel jsem v ruce Billovu hřívu, naposledy se pomodlil a pobídl ho k trysku.

Než jsme dojeli k Zubům, bylo už peklo vzhůru a cenilo tesáky. Za obsidiánovými hradbami, které maličké město na úpatí Ammontraíethu chránily, vykukovali vyšší i nižší upíři a vypočítavýma, hladovýma očima sledovali, jak Bill neochotně kluše ke stodole. Lorreth už tam na nás čekal. Paže měl překřížené na prsou a tvářil se jako bouřkový mrak. „Bohové, stůjte při mně. Odejdeš si z pokoje, že prý budeš hned zpátky. A pak tě vidím, jak se řítíš na koni přes mrtvé pláně a rovnou proti bandě nemrtvých!"

Carrion se zasténáním sklouzl z Billova zadku.

„A *ty*? Tobě už úplně přeskočilo?" sykl Lorreth a prohlížel si pašeráka přimhouřenýma očima, jako by jeho tupost opravdu viděl.

„Do mě se nenavážej. Já zabil čtyři žrouty a zachránil Fisherovi život." Pokoušel se o svůj obvyklý znuděný tón, ale tentokrát jsem za ním zachytil stopu strachu. Zdálo se, že naše blízké setkání se smrtí do něj konečně vtlouklo trochu rozumu.

Nejradši bych ho zabil sám.

„Sotva jsi je zmrzačil, pokud vůbec," odsekl jsem. „A v den, kdy mě *ty* zachráníš v bitvě, si oblíknu dámské šaty a zatančím čtverylku." Tím, že se na mě pověsil a jel se mnou, nás málem zabil oba. Vždyť spadl, krucinál. Kdyby se mu něco stalo, co pak? Saeris by mi to dala pěkně sežrat.

Ale…

Onyx zakňučel.

Zachvěl se mi na hrudi, schoulený do klubíčka. Černá očka měl stále ustrašená. Bílá srst mu zešedla popelem a na pravé zadní noze jsem viděl zaschlou krev. Opatrně jsem zranění prohmatal a lišák vyštěkl bolestí.

Carriona Swifta seřvu později.

„Pojďte," řekl jsem. „Radši se vrátíme dovnitř, než se některý z těch sráčů rozhodne si z nás trochu ukousnout." Ohlédl jsem se na přítele. „Našel jsi ho?" zeptal jsem se tiše.

Lorreth se prudce nadechl, až se mu rozšířilo chřípí, a na tváři mu zacukal sval. „Ne. Pročesal jsem celý palác. Jestli tu někde Foley je, tak nemám ponětí kde."

Škoda. Foleyho jsme potřebovali. Povzdechl jsem si a potlačil zklamání. „Dobrá. Hledej dál. Něco mi říká, že bychom to ještě neměli vzdávat."

„Kdo je Foley?" ozval se Carrion.

Lorreth se nadechl k odpovědi, ale potom zaváhal a podíval se na mě.

To dřív zanikne vesmír, než Carrionu Swiftovi dojdou otázky. Na jeho místě bych se asi vyptával taky. Přikývl jsem a odvrátil se, zatímco se Lorreth ujal vysvětlování.

„Přítel. Kdysi. Vlastně pořád je. Je to jeden z *nás*. Přišli jsme o něj u Ajunu."

Saeris tvrdila, že nám Lorreth zazpíval baladu o Ajunské bráně, o bitvě, která se tam odehrála, a že si živé stříbro tu baladu přivlastnilo výměnou za to, že se nechalo ukout do Avisiéthu, Lorrethova meče. Od té chvíle Carrion nedal s Ajunskou bránou pokoj. Zatímco jsme čekali, až se Saeris probudí po půlnočním polibku, vylíčil Lorreth pašerákovi mnoho z našich zážitků. Mluvil i o příteli, kterého jsme ztratili v bitvě s drakem. Jen mu nepovyprávěl celý příběh.

„Jestli jste o něj přišli v Ajunu, tak jak…" Carrion nakrčil čelo a náhle mu to došlo. „Aha. Přišli, jako *přišli*. Ale pořád žije. Tady?" Vzhlédl k ostrým zdem Černého paláce tyčícím se nad námi.

„Ano," odvětil Lorreth. Fascinující, kolik napětí se může skrývat v jediném slově. Válečník si odkašlal. „Rozeberu to tu kámen po kameni, když budu muset, Fishere. Jen se neboj. Najdu ho. Jdi. Běž za ní. Saeris se snažila tvářit statečně, když jsem odcházel, ale

je strachy bez sebe. Vytřu Billa do sucha a dám mu najíst.“ Pohladil koně po zpoceném krku a poplácal ho po boku. Opatrně jsem sesedl, abych s Onyxem příliš nehýbal.

Stejně vykníknul. Cítil jsem, jak se mu pod srstí rýsují kosti. Při pohledu na jeho popraskané, krvácející tlapky jsem zatajil dech.

„Budeš ho muset vzít,“ řekl jsem Carrionovi, zatímco jsme se vydali zpět k Zubům.

„Cože? To nemůžu. Nesnáší mě.“

Tasil jsem Nimerelle, otočil ho ostřím k sobě a rukojeť přidržel před Carrionem. „Chceš raději vzít tohle?“ zeptal jsem se. „Jestli nám máš prosekat cestu skrz Zuby a zpět do paláce *ty*, pak budeš potřebovat oba božské meče.“

Pašerák si ostří prohlédl a zbledl. Kdyby se dotkl božského meče jiného válečníka, odnesl by si z toho přinejlepším ošklivé popáleniny. V horším případě by rovnou přišel o ruku. Nebo o život.

„Beru lišku,“ povzdechl si a obezřetně si Onyxe změřil.

Cesta zpátky do Saerisiných komnat nám trvala déle, než by se mi líbilo. Nechávali jsme za sebou cestičku ostrých špičáků, které cinkaly o dlážděné ulice a pak i o podlahu v nablýskaných chodbách. Když jsme za sebou konečně bezpečně zavřeli dveře jejího pokoje, ani jsem už nedokázal spočítat, kolik upírů jsem zabil. Carrion byl celý zacákaný černou krví a Onyx omdlel vyčerpáním.

Saeris čekala hned u dveří, pobledlé tváře zmáčené slzami. Měla na sobě tlustý černý župan se zlatou výšivkou na kapsách. Zděšeně přiskočila k Onyxovi. „Bohové. Je v pořádku?“ zašeptala, jako by se bála odpovědi.

„Zvládne to,“ ujistil jsem ji. Nejradši bych ji pevně objal. Znal jsem každý vlásek na její hlavě. Její hrdě vzpřímená ramena i vzdor, který nosila jako štít. Ale sklíčenou jsem ji ještě neviděl. Její smutek byl nezvaný host, kterého jsem se chtěl co nejrychleji zbavit. Svíralo se mi z něj srdce.

Přes všechna zranění se lišák v Carrionově náručí neklidně zavrtěl, odhodlaný dostat se konečně ke svému cíli. Teprve když se schoulil Saeris na prsou, si tiše oddechl a vyprchalo z něj napětí.

Klepal se, zrychleně oddechoval a vzhlížel k ní. Od chvíle, co jsem ji poznal, se ke každé hrozbě stavěla s vyceněnými zuby a kletbou na rtech. Dokonce i když jsem ji našel v Zrcadlovém sále, kde umírala po bezpočtu utržených zranění, byla plná vzdoru. A teď konejšila lišáka v objetí, usedavě plakala a já se na to nemohl dál dívat.

Zvedl jsem ruce. „Dej mi ho," požádal jsem ji.

Saerisiny modré oči měly odstín oblohy za horského zimního rána. S roztřesenými rty tázavě povytáhla obočí, ale pak beze slova ztěžka polkla, zhluboka se nadechla a lišáka mi podala.

Carrion mezitím odešel. Zloděj pro jednou správně vyhodnotil situaci a usoudil, že tu nemá co dělat. Saeris mě s vytřeštěnýma očima následovala ke dveřím vedoucím na balkon. Srdce jí prudce tlouklo.

Jako nejstarší z upírů a král Krvavého dvora si Malcolm tyhle komnaty kdysi po právu zabral, ale moc času tady netrávil. Podle Tala spával ve věži nad námi. Stihomam ho nutil zamykat se za půl metru tlusté železné zdi. Nedokázal jsem si představit, že by někdy stál na tomhle balkoně, všem na očích, a díval se na hvězdnou oblohu. Na to se až příliš bál i vlastního stínu.

Saeris v měsíčním světle doslova zářila. Vlasy jí v chladném vánku poletovaly a vlnily se jako temná řeka. „Jen…" V očích se jí leskly slzy. „Jestli to musíš udělat, tak rychle."

Jako by se mi kolem hrudi sevřela železná obruč. Myslela si, že chci toho tvorečka zbavit utrpení. A stejně mi ho podala. Věřila, že udělám, co bude třeba, i kdybych měl jejího přítele jen ušetřit bolesti…

Zavrtěl jsem hlavou a pousmál se. „Říkal jsem ti, že to zvládne, ošo. Slibuju." Klesl jsem na kolena a složil si tu zakrvácenou kuličku do klína. Černá, lesklá očka mě důvěřivě sledovala.

„Léčení je moje špetka magie," pošeptal jsem mu. „Asi máme oba štěstí, že jsi takový prcek." Čekal jsem, až mi příval magie rozehřeje dlaně. Během dospívání jsem si takhle ošetřoval modřiny. Jednou jsem si spravil zlomený palec a málem jsem celou svou zásobu léčivé magie vyčerpal. Jako malý jsem si matce stěžoval na to, že můj dar není dost dobrý, ale ona se jen zasmála a rozcuchala mi vlasy.

„Nikdy o svých schopnostech nepochybuj, srdíčko," řekla mi. *„Každá z nich je dar. Každá se bude jednou hodit a bude stačit. Musíš mít víru v sebe sama.* Vždycky *budeš dost dobrý."*

Modlil jsem se, aby měla pravdu. Přidržel jsem ruce nad lišákovou poraněnou zadní nohou. Zpočátku jsem cítil drobný odpor – zeď, která se nepoddala tak snadno jako ta, která stála mezi mnou a mými stíny. Vzápětí však povolila. Zaplavila mě bolest. Škubl jsem sebou –

„Co je?" vyhrkla Saeris. „Co se děje? Co to děláš?"

Onyx zakňučel. Položil si hlavičku na moje stehno a spojením, které jsem mezi námi právě vytvořil, ke mně dolehlo jeho vyčerpání. Sotva se držel při vědomí a noha mu pulzovala bolestí. Kost naštěstí nebyla zlomená, ale naštípnutá ano. *Tak* dlouho běžel.

„Fishere!"

„Chviličku, ošo," zamumlal jsem. „Věř mi. Bude to hned."

Zavřel jsem oči a *zatáhl*. Někteří fae přístup ke špetce magie neměli. Nebyla dědičná jako moje stíny. Byla to mnohem menší studna energie – nepatrné nadání, které mohl dotyčný mít pro specifickou oblast magie. A na rozdíl od dědičné magie byla tahle zásoba vyčerpatelná.

Roztřásly se mi ruce. Lovil jsem hluboko a snažil se ze sebe vyždímat i poslední kapku léčivé magie, která ve mně ještě zbyla. Jakmile jsem si ji v duchu představil, jak mi sedí na hrudi, předal jsem ji Onyxovi.

Lišák se rozklepal a během pár vteřin se jeho dech zklidnil a ostrá bolest v noze se ztlumila do tupého pulzování. Tlapky se mu zahojily.

Naštípnutá kost se zacelila… ne zcela, *tolik* magie jsem v sobě neměl, ale stačilo to. Zbytek už zvládne sám.

Lišáček zívl a pak zakopal nožičkama a vysmekl se mi. Srst měl zase čistou, zaschlá krev zmizela. Rozběhl se ke své paničce a skoro přitom ani nekulhal.

Saeris ho popadla do náručí. „Co? Ale… jak?“ vydechla napůl údivem, napůl úlevou. Onyx se jí přitulil ke krku a olízl jí tvář. Zasmála se. „Já nevěděla, že dokážeš léčit!“

Pokrčil jsem rameny. „Nedokážu. Teď už ne. Nebylo to moc, ale dal jsem mu všechno, co jsem měl.“

Její radost viditelně pohasla. „Ale… jestli máš léčivou magii, neměla by se ti síla zase vrátit? Jako Te Léně?“

Lítostivě jsem zavrtěl hlavou. „Některé druhy magie takhle nefungují, ošo.“ Vysvětlím jí to jindy. O téhle říši, jejím lidu a magii toho stále nevěděla moc.

Ale to počká. Onyx na tom byl mnohem lépe a ona přestala plakat. Nic víc mě v tu chvíli nezajímalo.

„Takže jsi tu magii obětoval? Abys mu pomohl?“ zeptala se Saeris. Bohové, byla tak nádherná. Měsíční paprsky barvily její pleť do stříbrna, až se zdálo, že sama září.

Přikývl jsem.

Zdálo se, že jí došla slova. Zabořila tvář do Onyxovy srsti a zhluboka se nadechla. Když ke mně znovu vzhlédla, povytáhla tázavě obočí. „Proč?“ divila se. „Proč jsi to udělal?“

Ještě nedávno bych jí neodpověděl. Lhát jsem nemohl, a tak bych neřekl nic. Jenže se toho mezi námi stalo tolik. Tolik se změnilo. Proto ze mě pravda vyletěla sama. „Copak to nevíš? Neexistuje skoro nic, co bych pro tvoje štěstí neobětoval, ošo. Špetka léčivé magie je to nejmenší.“

Před Gillethrye jsme kolem sebe celé týdny napjatě kroužili. Teď její zápěstí a ruce pokrývaly symboly božského svazku. Stejně jako

ty moje. Byli jsme *jako jeden*, navždy propojení způsobem, který byl současně podivný i vzrušující.

Museli jsme si toho ještě hodně říct.

Visela mezi námi spousta nevyřčených věcí… ale žena, které jsem se tak bál propadnout, jen přikývla a potlačila úsměv. „Aha. A já už si myslela, žes na Onyxe změnil názor."

Taky mi zacukaly koutky. Nedokázal jsem od ní odtrhnout zrak. Bohové, krásnější bytost jsem v životě neviděl. „Ani náhodou," odvětil jsem tiše. „Pořád si myslím, že by z něj byla skvělá hučka."

1

PEKELNÉ TESÁKY

SAERIS

Byly to šaty stvořené pro hřích.

Černé.

Bez ramínek.

Průsvitné.

Rozparek na boku sahal tak vysoko, že na spodní prádlo jsem mohla rovnou zapomenout. Látka kopírovala mou postavu jako druhá kůže a třpytila se, jako by byla utkaná z noční oblohy. Paže mi zakrývaly dlouhé rukavičky ze stejného materiálu, jako bych je až nad lokty ponořila do inkoustu s třpytkami. Ani trochu se to nepodobalo róbám, do kterých mě navlékala Everlayne v Zimním paláci. Tohle bylo elegantní. Uhrančivé. *Bolestně* sexy.

Vůbec jsem ženu ve vysokém zrcadle ve své šatně nepoznávala… a z dobrého důvodu. Ta zvláštní bytost, která na mě hleděla, nebyla žena. Už ne. Kdysi možná, ale teď to byla kříženka fae a upíra, vyvolená samotnými bohy.

Byla jsem stejná jako dřív, a přece úplně jiná. Někteří v nesmrtelnosti zeštíhleli a vytáhli se, mně naopak *vyplnila* křivky, o které mě život v Zilvarenu připravil. Tváře se mi zaoblily, rty byly plnější. Boky, prsa, zadek… to všechno jsem měla i předtím, ale teď jsem je *skutečně* měla.

Stejně jako pokaždé, když jsem se za posledních osmačtyřicet hodin zahlédla v zrcadle, jsem bezděčně sklouzla očima k zašpičatělým uším vykukujícím z tmavých vlasů. Kdykoli jsem je zahlédla, dolehla na mě realita. Nakonec jsem vypadala přesně tak, jak mě Fisherova matka nakreslila.

Je to skutečné.

Jsem *fae.*

A jsem *upírka.*

Ticho přerušilo decentní odkašlání. „No, když se k tomu nikdo nemá, tak *já* to teda řeknu. Vypadáš vážně šukézně, Saeris Faneová."

Otočila jsem se a rozmrzele nakrčila čelo. V duchu jsem se připravovala na humbuk, který ta poznámka vyvolá.

V šatně se mnou byli tři muži a ze všech čišel testosteron tak, že se skoro srážel ve vzduchu.

Taladaius stál u velikého okna a poslední sluneční paprsky zbarvovaly jeho stříbrné vlasy a bledou pleť do zlatova. Cítila jsem jeho emoce. Byla jsem na něj napojená způsobem, který se mi ani trochu nezamlouval. Za soumraku jsem vnímala, jak se probouzí na druhé straně paláce, a ze smutku, který ho svíral, se stahovalo hrdlo i mně. Při té poznámce se můj stvořitel zašklebil a zděšeně zalétl pohledem k muži na opačné straně místnosti, rozvalenému na lenošce, jako by mu to tam patřilo. „Zešílel jsi?" vyhrkl. „Neznám nikoho, kdo by byl tak pitomý, aby zkoušel flirtovat s čerstvě spárovanou ženou. Natož s takovou, jejímuž svazku požehnali *bohové*. Ale udělat to navíc přímo před jejím druhem? Před *ním*?" dodal a kývl bradou k poslednímu muži, který se opíral o zeď vedle dveří.

Na chvíli jsem se zarazila, než jsem si dovolila se na něj podívat.

Než jsem si dovolila v duchu vyslovit jeho jméno.

Kingfisher.

Můj druh.

Tmavé lokny mu spadaly do tváře a vykukovaly z nich jen špičky uší. Zdálo se mi, že mu vlasy za poslední den dva povyrostly. Taky mi připadal větší. Vyšší, urostlejší a hrozivější. Byl po zuby ozbrojený, v kožené zbroji, a na krku se mu leskl stříbrný límec. Kolem prstů a zápěstí se mu ovíjely pramínky kouře a třpytivého černého písku. Sklouzly mu podél nohou na zem a plazily se přes koberec k lenošce jako hladoví hadi.

Když začaly šplhat po Carrionových nohou, povzdechla jsem si a překřížila paže na prsou. „*Fishere.*"

Okamžitě zpozorněl a podíval se na mě. „Hmm?"

„Přestaň."

Prudce se nadechl a zatnul zuby. „Copak *já* můžu za to, že chce umřít?"

Carrion se náhle posadil a málem si přitom vylil pití. Měl v sobě už čtvrtou sklenku whisky, ale nebylo to na něm vůbec znát. Konečně jsem pochopila, jak se mu pokaždé podařilo přepít všechny štamgasty v *Domě Kaly.* Fae mohli pít až do němoty a potom lusknutím prstu vystřízlivět. Stačilo, aby si přáli být znovu střízliví. Carrion svůj pravý původ vždycky skrýval. Kingfisherův otec mu jako malému s pomocí magie skryl faeské rysy a jeho kouzlo přetrvalo stovky let. Vysoký byl Carrion vždycky, ale míval zaoblené uši, méně ostré rysy a nebýval tak ramenatý. Na jeho *skutečnou* podobu si budu ještě chvíli zvykat. Střet s Malcolmem v labyrintu kouzlo Fisherova otce konečně zrušil a Carrion teď vypadal tak, jak vždycky vypadat měl.

„A copak *já* můžu za to, že svojí holce neumíš ani polichotit?" opáčil Carrion a připil mu.

Bohové, pomoc. Tohle dopadne špatně.

Pramínky kouře a písku se proměnily v provazy, které vystřelily nahoru, ovinuly se Carrionovi kolem zápěstí a krku a strhly ho zpátky na lenošku. Sklenka vyletěla do vzduchu. Fisher se ji ani nepokusil zachránit. Dopadla na koberec, odrazila se od něj a odkutálela se po podlaze, kam se taky rozlila všechna whisky.

Fisherovi ale nestačilo na Carriona zaútočit magií. S rukama sevřenýma v pěst už si to rázoval přes šatnu. V krásných, zelených očích se zračila vražda.

„*Fishere!*“ vyjekla jsem.

Naštěstí se mezi ně vložil Taladaius a zastoupil Fisherovi cestu, než mohl pašeráka roztrhat na kusy. Oba byli stejně vysocí. Stejně urostlí a hroziví. Byli si podobní v mnoha ohledech. Ale zatímco můj druh byl samá temnota a zádumčivost, Taladaius byl plný světla a často mnohem veselejší, než by si situace žádala. Jako by byli vzájemné protiklady. Dvě strany jedné mince? Současně však i jiné měny.

Upír.

Fae.

Stvořitel.

Druh.

Upír chytil Fishera za rameno a napjatě se usmál. „Já jsem možná mezi svými tak trochu za osvícence, Fishere. Nicméně ti, kteří se tu dneska večer sejdou…“ Odmlčel se a významně povytáhl obočí. „*Nejsou*. Jestli proliješ živou krev, dokonce i tady, v Saerisiných komnatách, koleduješ si o pořádný malér. Už tak není snadné vám tu zajistit bezpečí.“

Fisher se tvářil naprosto nevzrušeně. Upírovo varování s ním ani nehnulo. Pomaličku stočil hlavu k rameni, za které ho Taladaius držel, jako by to místo mělo co nevidět vzplanout. „Ty nezajišťuješ vůbec nic,“ oznámil mu tiše. „Nejsem tu z ničí laskavosti. Jsem tu proto, že

je tady moje družka. Kam jde ona, jdu i já. A jestli si na mě chce něco zkusit další z tvých bratrů, s chutí do toho. Čekal jsem celé věky na den, kdy se s těmi nafoukanými čuráky ocitnu v jedné místnosti."

Taladaius zatnul zuby a dlouze vydechl. „A víš, že ti nafoukaní čuráci cítí mnohem víc než jen krev?"

Kingfisher shodil upírovu ruku a tlumeně zavrčel. „Já se *nebojím*, Tale."

„Tam venku bude strach tvůj konec," procedil Taladaius. „Jestli se o ni budeš bát, byť jen na vteřinu, *poznají* to a dají ti to sežrat. Oslabíš tím její nárok na trůn. Zavrhnou ji –"

„Ehm?" Z lenošky, kde Fisherovy stíny stále škrtily Carriona, se ozvalo zachrčení. „*Pomoc?*"

„Bohové a mučedníci, mohli byste si všichni dát pohov? Fishere, pusť Carriona. Taladaiusi…" Roztrpčeně jsem vydechla. „Kolik máme času, než tam budu muset jít?"

Taladaius si srovnal dokonale střižené černé sako a uklidnil se. Dál však provrtával pohledem mého druha. „Slunce už zapadlo. Shromáždili se. Jestli brzy nevyrazíme, řeknou, že ses svého nároku vzdala."

„To můžou?"

„Jsou to byrokrati," odvětil.

Kingfisher konečně stáhnul svou magii a pustil Carriona. „Jsou to *zrůdy*," opravil ho.

„To ano," souhlasil Taladaius. „Proto máme taky tolik pravidel a neúprosně se jich držíme. Bez nich by se dvůr proměnil v jatka. Tradice se musejí ctít. Zákony pětice jsou závazné. Dokonce i pro *královny*," zdůraznil. „Teprve až s korunou na hlavě bude moct začít zavádět změny. Změny, ze kterých bude těžit celá Yvelie."

O tohle tu šlo. V tomhle tkvěla podstata všeho.

V labyrintu jsem Malcolma nezabila pro jeho korunu. Bojovala jsem o život. Za pomstu. Za svého druha. Nechtěla jsem se stát

královnou tohohle krutého dvora. Být to na mně, už bychom se dávno vrátili do Cahlishe a tam oslavovali, že je král upírů po smrti. Jenže k čemu by nám to bylo? Moci by se chopil jiný z upířích lordů a Yvelie by na tom klidně mohla být ještě hůř než předtím.

V posledních osmačtyřiceti hodinách se mi Taladaius snažil o politice upířího dvora vysvětlit co nejvíc. A na rozdíl od studijních sedánků v knihovně Zimního paláce jsem tentokrát opravdu pozorně poslouchala.

Upíří král měl pod sebou radu tvořenou pěti upířími lordy – Pány půlnoci. Taladaius byl jedním z nich. Nehledě na pohlaví byli všichni oslovováni jako „Pán půlnoci" a očividně se na tom v nejbližší budoucnosti nemělo nic změnit. Ostatní Pány jsem ještě nepotkala a upřímně jsem se na to ani netěšila. Podle všeho to byli krvežízniví, mocichtiví divoši, kteří by mi pro korunu s radostí utrhli hlavu. V cestě jim však stál zákon o následnictví. Nejprve mě *museli* uznat za svou panovnici, než se mě pokusí svrhnout. A když mě uznají, budou mě muset poslouchat. Aspoň dočasně.

Což nám poskytovalo příležitost. Šanci zastavit válku, která zuřila po staletí. Skoncovat se zabíjením. Korunovace byla nejrychlejší cestou k ukončení té noční můry bez toho, aby se půda od hor až po moře zbarvila krví.

Nepocházela jsem odsud. Nenarodila jsem se tady. Yvelie nebyla můj domov, utrpení jsem však znala dobře, stejně jako nespravedlnost, s jakou si smrt obvykle vybírala ty nejslabší a nejzranitelnější. Pokud jsem mohla nějak přispět ke konci krveprolití, musela jsem to udělat. Aspoň to zkusit. A možná jsem byla zbytečně naivní, ale nevzdávala jsem se naděje, že by se členové Krvavého dvora mohli polepšit.

„Slyšíte to taky?" zaskřehotal Carrion chraplavě po tom, co se málem nechal zaškrtit. „Buď mi ještě pořád hučí krev v uších, nebo se sem žene nějaká horda." Kromě zarudlého krku žádná viditelná

zranění neutrpěl. Dokonce sebou ani neškubl, když se kolem něj s dusotem prohnal Fisher.

„Vyvolávají ji," vydechl roztržitě.

„Je to tady. Musíme jít," prohlásil Taladaius.

Fisher mého stvořitele ignoroval a vrátil se ke mně. Širokými rameny mi dokonale zablokoval výhled. Viděla jsem jen jeho. Tmavé vlasy, pevnou čelist, krásná tetování. Nebylo to tak dávno, co jsem snila o tom, že si budeme takhle blízko. Moje pošetilé srdce po něm toužilo víc než plíce po kyslíku… a teď, když byl můj a já jeho, jsem ho potřebovala ještě víc. Zachránil Onyxe. Riskoval pro mě život a z výrazu v jeho tváři bylo zřejmé, že by to bez váhání udělal znovu. Naprázdno polkl, až se mu zavlnily svaly na krku a propletená tetování se rozpohybovala. „Nemusíš to dělat," zašeptal. „Jsou i jiné možnosti."

Je tady. Tady. Tady…

Šepot, který mi zněl v uších, jsem okatě ignorovala. Odmítala jsem ho brát na vědomí. Ne tady a ne teď. Nebylo to poprvé, co jsem od svého probuzení a proměny živé stříbro zaslechla. A věděla jsem, že to nebude naposledy.

Namísto toho jsem se zaměřila na svého druha. Zvedla jsem ruku v rukavičce a pohladila ho po tváři. Co bych dala za to, abych teď na dlani cítila jeho strniště. Při všech bozích. Už jen to, že jsem se ho takhle mohla dotýkat. Že je vůbec *můj*. „A všechny ty možnosti zahrnují krev, smrt a oheň," zašeptala jsem, aby mě slyšel jen on. Samozřejmě mě slyšeli i ti dva vzadu, ale zdvořile předstírali, že ne.

Fisher se přitulil k mé dlani a na vteřinu zavřel oči. „Já mám za to, že by ti parchanti krvácet měli," opáčil taky šeptem.

„Já vím. Ale co všechny ty životy, které bychom mohli zachránit? Naši přátelé? Lidé v Cahlishi? Jak by se mohli vrátit domů, když je bude Sanasroth na druhém břehu řeky stále strašit?"

Na to neměl co říct. Fisher svůj lid miloval. Trápilo ho, že z Cahlishe utekli, když ho Malcolm uvěznil v tom proklatém labyrintu.

Jestli se měli vrátit domů, musel jim zajistit bezpečí. Napjatě si povzdechl a přikývl. „Dobře. Ale kdykoli bys měla jen pocit, že už tu nechceš být…“

„Řeknu ti to, slibuju.“

Sklonil hlavu, uhnul očima a pak se otočil a vydal se k zrcadlu. Na skříňce vedle něj ležel můj meč, který jsem tam odložila při převlékání. Spása byla starodávné ostří – jeden z hrstky božských mečů, které byly před tisíci lety obdařeny magií. Patříval Fisherovu otci. Na celá staletí zmrazil portály z živého stříbra. A když jsem ho pak v sebeobraně z jednoho portálu vytáhla, otevřela jsem tím znovu průchody mezi světy.

Teď patřil mně. Božské meče byly věrné, majetnické zbraně. Kdyby ho Fisher nezvedl přes kousek hedvábné látky, popálil by si ruce. Opatrně ho přinesl a podal mi ho.

„To nemůžeš myslet vážně,“ zděsil se Carrion. „Vždyť jí *vůbec* nejde k šatům!“

„Má pravdu.“ Taladaius už stál u dveří a nervózně svíral kliku. „Nemůže vyjít ven se Spásou u boku. Musí vypadat královsky. Nesmějí mít dojem, že se jich bojí.“

Z Kingfisherova pohledu bylo zřejmé, že pašeráka i upíra považuje za kolosální idioty. „Mně je ukradené, jak bude *vypadat*. Chci, aby se měla čím bránit.“

„Tak jí dej něco jiného. Nenápadnějšího. Něco, co může schovat. A při všech bozích, pohni si.“

BUM!

BUM!

BUM!

BUM!

Dunění bylo čím dál hlasitější, rychlejší a netrpělivější. Fisher zaváhal, ale pak si povzdechl a odložil Spásu na lenošku. „Dobře. Jak chcete.“ Hbitými prsty sáhl do váčku na svém opasku a vyndal z něj

jemný, stříbrný řetízek. Ovinul mi ho kolem pasu a na boku udělal volnou smyčku, aby mi konce splývaly ke kolenům.

„Nepotřebuje garotu," namítl Taladaius.

„To není garota. Je to pásek," prohlásil Fisher nevinně. V mojí hlavě pak jen soukromě dodal: *Je to garota.*

Musela jsem přemáhat smích.

Tasil dýku z pochvy na svém opasku a klesl přede mnou na koleno. Vzhlédl ke mně a v očích mu vířilo tisíce emocí. Pomaličku… opatrně… rozhrnul rozparek šatů a odhalil moje stehno.

Taladaius rozhodil rukama. „Na tohle nemáme čas!"

„Určitě?" zamumlal Carrion. „Já bych se klidně ještě chviličku zdržel."

Kingfishera jeho poznámka viditelně namíchla, ale nic neřekl. Jednou rukou mi vyjel nahoru po stehně. Dotek jeho prstů po sobě zanechával horkou cestičku. Druhou rukou mi přitiskl dýku k noze. Magie tetelící se pod mou kůží poznala, že je zbraň z ryzího stříbra, stejně jako řetízek kolem mého pasu. Kov mě však nepopálil, tak jako by běžně popálil Tala nebo jiného upíra. Už jsme zjistili, že jsem imunní jak vůči stříbru, tak železu. Možná za to mohla skutečnost, že jsem nebyla *ani* upír, *ani* víla, možná šlo o moje alchymistické nadání. Ať tak či onak jsem byla za tuhle výhodu vděčná.

Fisher neměl žádné pouzdro ani pochvu, ale nepotřeboval je. Ve vzduchu se zhmotnily pramínky černého kouře a pohladily mě po noze. Byly chladné a horké zároveň. Ze závanu Fisherovy magie mi naskočila husí kůže. O většinu moci tady přišel – nemohl otevírat portály ani pomocí magie ublížit obyvatelům Krvavého dvora na jejich vlastním území –, ale *tohle* dokázal. Moje stehno vmžiku obepnula propracovaná krajka ze stínů a třpytivého černého písku a bezpečně dýku zachytila. Vypadalo to nádherně. Jako černá pavučina, na níž ulpěly kapičky rosy. Fisher chvíli nechal ruce na mém stehně. Pevné, mozolnaté dlaně…

Ostře se nadechl, zatřásl hlavou a vstal. Podíval se na mě a já si všimla, jak má rozšířené zorničky. „Jestli se na tebe někdo z nich jen křivě podívá, zabodni mu ji rovnou do prsou."

„Já vím, jak se používá dýka, Fishere." Většina dvojic flirtovala tak, že na sebe dělala oči a vyměňovala si komplimenty. My řešili, jak nejlépe zneškodnit nepřítele. Zacukaly mi koutky a málem jsem se usmála…

BUM!

BUM, BUM, BUM!

Fisher mi podal ruku. „Pojďme."

„Počkej. Já…" Bohové, chtěla jsem mu toho tolik říct, ale neměli jsme ani chvilku o samotě. Byl tu v nebezpečí. *Já* se díky zkostnatělým tradicím a zákonu o následnictví téměř neměla čeho bát, jenže Fisher Malcolma nezabil. Jemu Krvavý dvůr nemusel umožnit usednout na trůn bez boje. Byl jejich zapřisáhlý nepřítel. V Ammontraíethu žily tisíce vyšších upírů, všechno Malcolmovy děti, a každý z nich mého druha z duše nenáviděl. Kdyby se třeba jen zamračil na nesprávnou osobu, byl by z toho pořádný průšvih. Chtěla jsem mu to připomenout, ale on to pochopitelně věděl, a na tlachání nezbýval čas.

„Mohl bys… můžeš se tam prosím chovat slušně?" vychrlila jsem tiše.

Zatvářil se udiveně a pak se pousmál, až se mu na pravé tváři objevil ďolíček. „Můžu," přikývl. „Ale neslibuju, že se tak chovat *budu*."

Cestou ze dveří nás Taladaius ještě naposledy zadržel. „Nimerelle bys měl nechat tady," poradil Fisherovi. „Když budeš ozbrojený *ty*, budou to považovat za projev agrese."

„Výborně." Tvář mého druha potemněla příslibem násilí. „Přesně tak to i myslím."

„Do prdele," hvízdl Carrion. „Zvenku vypadá ta barabizna jako vězení. Koho by napadlo, že tu mají něco *takhle* okázalého?"

Nazývali to Síň nářků.

Z obsidiánových sloupů podpírajících klenutý katedrálový strop nás pozorovaly tesané rozšklebené tváře. Louče planuly nepřirozeně strnulým věčným světlem – tolik odlišným od běžného ohně – a zalévaly stěny zvláštní nazelenalou září. Veliká okna na zadní straně sálu byla ověšená zlatými brokátovými závěsy zdobenými výšivkou, která zachycovala všemožné podoby hýření a hříchu. V řadách nalevo i napravo bylo tolik upírů, že jsem je ani nedokázala spočítat. Žádní žrouti. Tohle byli muži a ženy v nádherných oblecích a róbách. Z očí jim čišela inteligence a prohnanost. Dychtivě sledovali každý můj krok.

V čele sálu stál na vyvýšené podestě majestátní trůn z černého kamene a kolem něj se o něco níž rozpínalo veliké pódium z naleštěného obsidiánu vykládané bílou mozaikou ve tvaru pěticípé hvězdy. U čtyř z pěti cípů už stáli příslušní Páni půlnoci, všichni našňoření a otočení čelem k trůnu. Zbývající cíp byl prázdný… dokud Taladaius neprošel dlouhou uličkou a nezaujal své místo.

Můj stvořitel odkudsi vyčaroval nalakovanou hůl. Připojil se k ostatním lordům a začal s ní bušit do země v rytmu ohlušujícího *BUM! BUM! BUM!*, které se rozléhalo síní. Dunění bylo čím dál hlasitější, až mi z něj zvonilo v uších.

A pak se náhle, bez varování, rozhostilo ticho.

Pět postav na pódiu se otočilo ke mně, a když uviděly, že u paty schodiště vedoucího k nim nestojím sama, rázem čtyři z nich nasadily ledový výraz.

Dva z Pánů byli muži.

Dvě ženy.

A jeden byl cosi úplně jiného.

Jedním z mužů byl pochopitelně Taladaius. Vedle něj stál vysoký, tmavovlasý upír s hákovitým nosem a očima černýma jako uhel. Naproti němu se nacházela ještě vytáhlejší bytost s dlouhýma nohama i rukama. Bledý, podivný tvor, který očividně mezi fae vůbec

nepatřil. Měl veliké černé oči, téměř průsvitnou kůži a namísto úst nepřirozeně širokou škvíru plnou drobných ostrých zoubků. Zpod bělostného hávu mu vykukovaly obří ruce s plovacími blánami mezi prsty a na hřbetech dlaní se mu rýsovala síť černých žilek.

Ženy tak děsivé nebyly. První na sobě měla sytě zelenou róbu. Vlasy jí zářily jako pruty zlata a spadaly jí v copáncích na záda. Bratr by se do ní na první pohled zamiloval. Byla přesně ten typ prvoplánové krasavice, ze které koukal malér na sto honů. Přesně, jak to měl Hayden rád. U téhle by však neměl šanci. Hluboké modré oči jí překypovaly nenávistí tak prudkou, že jsem měla co dělat, abych nesáhla po dýce na stehně. Se zachvěním jsem se otočila k poslední z pětice, vděčná, že můžu od té předchozí odtrhnout zrak. Posledním Pánem půlnoci byla drobná žena s hustou čupřinou šedivých vlasů, které jí zakrývaly tvář. I bez toho jsem však z odhalených předloktí, křehkých zápěstí a zkroucených rukou poznala, že je stará.

„Co to má být?“ vyprskla blondýna. Jakmile promluvila, celá síň utichla. Nezvýšila hlas, přesto se její slova nesla sálem do všech stran. Pozvedla hůl a ukázala s ní na mě. Všimla jsem si, že špičku zdobí zlatá podobizna syčícího hada. „*Tohle* není bytost, která porazila mého otce,“ prohlásila. „Mocný Malcolm, jenž vládl celému kontinentu a druhý proměnil v prach? Malcolm, jenž svrhával krále, spal s královnami a obelstil smrt, abychom my všichni mohli kráčet v jeho stopách? Poražen *tímhle*. Neřekla bych.“

Teplo Fisherova těla mi dodávalo odvahu. Koutkem oka jsem po své levici viděla i Carriona, ale na žádného z nich jsem se neohlédla. Zvedla jsem bradu a s hrdě zdviženou hlavou jsem pokračovala vpřed mezi sanasrothské upíry. „Tvého otce zničila jeho vlastní pýcha. Byl příliš sebejistý. Považoval se za neporazitelného a já mu s radostí dokázala opak. Božský meč pošle do hrobu každého z nás, ať už jím vládne kdokoli. Nicméně,“ zvolala jsem jasným hlasem, „nejsem žádné dítě. Jmenuji se Saeris Faneová a *jsem* vaše královna.“

2

SÍŇ NÁŘKŮ

SAERIS

„Není jedna z nás. Jak by mohla být naše královna, když i odsud slyším, jak jí tluče srdce?“

Trůn byl studený jako led. Neměl žádné polstrování ani podsedák a chlad tvrdého kamene už se mi přes zadek šířil do celých zad. Neklidně jsem se ošila a dál sledovala krásnou upírku se zlatými copánky, jak huláká na celý sál.

„Možná jsme nejmladší dvůr v říši, ale Sanasroth byl na své tradice vždy hrdý. Tisíc let nám vládl *první* upír. Úžasný muž, který pro své děti vybudoval domov a budoucnost a vydobyl nám místo ve světě. Nebyl to jen král. Pro živé i mrtvé ve své říši to byl bůh a tahle… *holka*,“ vyprskla, „byla ještě před pár dny obyčejná smrtelnice. Tak slabá, že jí jeden z nás musel zachránit život.“ Znechuceně se zašklebila Talovým směrem. „To máme stvořitele naší rasy nahradit *tímhle*?“

Byla to vynikající herečka. Její projev překypoval emocemi. Rozčileně obcházela celou hvězdu a proplétala se mezi jednotlivými

Pány půlnoci. Většina přítomných jí na dojetí, s jakým mluvila o Malcolmově ztrátě, nejspíš skočila, ale já tu lež prohlédla.

Netruchlila pro něj, protože neměla srdce. Zlobu, která v ní vřela, jsem cítila stejně hmatatelně, jako kdysi horko sálající ze sluncí ve Třetím. Její duše, pokud nějakou vůbec kdy měla, už tělo dávno opustila. Teď se v ní krčila temná, krutá bytost, která pozorovala svět jejíma velikýma, krásnýma očima a mluvila jejím hlasem.

„Korunují snad ostatní dvory kuřata nebo telata v drahých šatech, aby jim panovala?" hřímala.

Síní se rozlehla vlna výkřiků a sílícího rozhořčení. Někteří z upírů vyskočili z lavic a překřikovali ostatní.

„Ne!"

„K tomu by se nesnížili!"

„Zrůdnost!"

„Prokletí!"

„Tak proč bychom měli *my* posadit na trůn podřadného tvora, který by pro nás byl ještě před pár dny potravou? Proč bychom si od něj měli nechat poroučet? Proč bychom se měli takhle *ponižovat* –"

To je Zovena, řekl mi v duchu Kingfisher. Jeho hluboký hlas mě zaskočil. Musela jsem rychle zamaskovat šok. *Ale to už sis asi domyslela. Tal ti o nich vyprávěl.*

Ano, odpověděla jsem. *Je to Strážkyně zpráv.*

Z Fisherova hlasu bylo zřejmé, že je na mě pyšný. *Ano. Vidíš prsten na její ruce? Ten masivní zlatý kroužek s fialovým drahokamem? To je symbol Pána půlnoci. Všichni mají svůj prsten. Jsou to zdroje moci, kterou jim Malcolm propůjčil. Měly by obsahovat stejné množství magie, ale šušká se, že Talův je nejmocnější. Zovena pochází z Lìssie, stejně jako Tal. Miloval ji a řekl bych, že ona jeho kdysi taky. Ale to už je hodně,* hodně *dávno.*

Sledovala jsem, jak Zovena mého stvořitele provrtává pohledem, v němž se neskrývá žádná láska, vřelost ani náklonnost. „Měl jsi ji nechat umřít, Taladaiusi," zasyčela. „A rovnou jsi u toho mohl

podříznout krk i *jemu*. Zhoubě Gillethrye. Ale ty ne. Však my dobře víme, jak zbožňuješ svého drahého Kingfishera od Ajunské brány, že ano? A tak jsi nám je sem namísto toho oba přivedl, ruku v ruce, druhy! Nejenže chceš posadit na trůn nedospělého křížence, ty chceš z jejího faeského druha udělat královského chotě! A nebavíme se tu o ledajakém faeském muži. Bavíme se tu o muži, který celá staletí vraždí náš lid! Copak už jsi zapomněl, že jsme s ním *ve válce*?"

Čekala jsem, jestli na to Kingfisher zareaguje, ale mlčel. Nenápadně jsem po něm mrkla. Zrovna široce zíval.

Znovu jsem promluvila v jeho mysli. *Nepřeháníš to trochu?*

Nepatrně mu zacukalo levé oko. *Ani ne. Zovena a já nejsme zrovna přátelé. Tohle jsem slyšel už milionkrát.*

Štíhlý upír s hákovitým nosem vystoupil ze svého cípu hvězdy a zamračil se. Vypadal jako třicátník, ale těžko říct, kolik mu ve skutečnosti bylo. „To stačí, Zoveno. Trucování a výstupy na věci nic nemění. Taladaius tu dívku zachránil. Teď je jednou z nás. Zabila Malcolma. Takže musí usednout na trůn. Tak to chodí. Všichni to víme. Hysterie nic neřeší."

„Tohle není hysterie," zavrčela Zovena. „Tohle je rozhořčení! Zlobím se kvůli svým bratrům a sestrám!" Ukázala na ostatní dvořany usazené v nekonečných řadách lavic. Dav souhlasně zahučel. Její výstup si je získal. „Zaslouží si něco lepšího. Pevnou ruku. Královnu, která –"

„Aha, takže královna jako taková by ti nevadila, že? Možná královna jako *ty*?" popíchl ji upír.

Zatímco se dohadovali, já jsem znovu promluvila k Fisherovi. *To je Ereth, že ano? Strážce věčného světla?*

Fisher okamžitě odpověděl. *Ano. On a jeho stoupenci jsou náboženští fanatici. Uctívají jednoho z démonských bohů. Kdyby bylo po jeho, vysál by magii z každé živé bytosti v Yvelii a proměnil je všechny v otroky. Ze všech kontinentů by se stal pustinný ráj upírů, kde by mohli lovit a zabíjet živé pro zábavu.*

To zní rozkošně, podotkla jsem.

Ten další je Hazrax. Poslední svého druhu. Je dvakrát starší než cokoli, na co bys v Yvelii mohla narazit.

Taladaius mi toho o Hazraxovi moc neprozradil. Tenhle Pán půlnoci byl opředený tajemstvím. Ani fae, ani upír. Zjevil se tu před několika staletími, když Malcolm svou říši teprve budoval, a nabídl prvnímu upírovi své služby. Když se ho Malcolm zeptal, jestli by výměnou za svou věrnost chtěl získat nesmrtelnost, Hazrax přísahal, že ho zničí, pokud by se ho někdy pokusil kousnout. A Malcolm mu věřil. Zeptal se, co si tedy Hazrax za svou oddanost Sanasrothu přeje, a tvor odvětil, že „chce jen pozorovat". Od toho dne byl Hazrax Strážcem ticha.

Zrovna včera jsem se Tala zeptala, proč si upíří král držel na dvoře bytost, která by ho mohla zničit. Taladaius pokrčil rameny. „Hazraxova magie je jedna velká neznámá. Nikdo neví, co skutečně dokáže… ale ať už Malcolmovi ukázal cokoli, vyděsil ho natolik, že Malcolm ustoupil."

O Hazraxově příchodu do Ammontraíethu jsme se dozvěděli už před mnoha lety, řekl mi Kingfisher v duchu. *Od té doby podle všeho palác neopustil. Prý nevychází ani z téhle síně. Nejí ani nespí. Jen pozoruje.*

Ta bytost byla dost hrozivá už na pohled, nechtěla jsem ani domýšlet, jak asi přežívá. Kingfisher nejspíš můj neklid vycítil, protože změnil téma. *Ta stařena je Algat, Strážkyně záznamů. Kdysi to byla čarodějka, ale pohrávala si s temnou magií a klan ji zavrhl. Vypadá sice nejstarší, ale ve skutečnosti je ze všech Pánů nejmladší. Jednou nebo dvakrát jsem se s ní setkal, ještě než se stala upírkou. Ta ženská je čiré zlo, ošenko. Nepodceňuj ji.*

V tu chvíli stařena natočila hlavu do nepřirozeného úhlu a zadívala se na Fishera, jako by náš rozhovor slyšela. Z její tváře jsem toho přes šedivé prameny vlasů moc neviděla, ale poznala jsem, že se šklebí. Cenila na nás zkažené, zažloutlé zuby, dlouhé jako zuby potkana. Špičáky jí propichovaly spodní ret a po bradě jí stékala krev.

Její zamlžené oči vyhledaly můj pohled a –

Byla jsem zpátky ve Třetím.

Hádala jsem se s Haydenem.

Byla jsem v Madřině paláci a zoufale se snažila uvolnit svázané ruce, zatímco se mě Harron chystal zabít.

Byla jsem v Kingfisherově posteli v Ballardu, schoulená v jeho náručí.

Byl ve mně a moje duše hořela a –

„Myslíte, že si tu můžu zakouřit?“ prohodil Carrion a já málem vyskočila z kůže.

Zírala jsem na stařenu. Ona zírala na mě. Jak dlouho jsem…

Projel mnou chlad. Jako by mi někdo šmejdil po kapsách. Koutkem oka jsem se zadívala na Kingfishera, ale ten hleděl znuděně do stropu a ničeho nekalého si nevšiml. Otočila jsem se ke Carrionovi a chystala se ho zeptat, co že to chtěl, když vtom jsem uviděla, že má ten vůl v puse doutník a už z kapes loví křesadlo.

„Co to u všech pěti pekel *vyvádíš*?“ sykla jsem. „*Neopovažuj* si tu zapálit.“

Fisher si konečně všiml, co dědic Zimního dvora dělá, a tiše zavrčel. Obešel trůn zezadu, vyškubl Carrionovi doutník z pusy a odhodil ho na zem.

„Nerušíme vás, Výsosti?“ ozvalo se do ticha jako prásknutí bičem.

Ereth stál ve středu hvězdy a plášť měl přehozený přes jedno rameno, jako by se prudce otočil. Zovena nehnula ani brvou, stejně jako ostatní, ale poznala jsem, že se v duchu raduje.

Kdysi dávno jsem nebyla jediná učednice v nejslavnější sklářské dílně ve Třetím. Elroy mě přistihl, jak si špitám s jiným učedníkem, a vytočilo ho, že nevěnuju pozornost jeho oslavné ódě na různé druhy temperování skla. Teď jsem se cítila podobně.

Upír se mě chystal pokárat jako nezvedené dítě. To by *nebylo* dobré. Musela jsem mít Pány půlnoci pod palcem, ne se od nich nechat šikanovat. Potřebovala jsem dostat situaci pod kontrolu.

Můj první instinkt samozřejmě byl omluvit se za vyrušování, jenže královny se *neomlouvají*.

Zvedla jsem bradu a zpražila Eretha pohledem. „Ano, Erethe," prohlásila jsem ledově. „Když ses konečně uráčil zeptat, tak popravdě *mám* na práci důležitější věci než poslouchat, jak se tu dohadujete jako děti. Bylo mi řečeno, že se tu uskuteční korunovace, tak se do toho laskavě dejme, ano?"

V sále se rozhostilo napjaté ticho. Teprve teď, když všichni přítomní ohromeně zmlkli, jsem náhle pochopila, proč tomu říkají Síň nářků. Ve tmě někdo plakal. Tesklivé kvílení se odráželo od sloupů a ozývalo se stinnými výklenky – zvuk naprostého zoufalství. K prvnímu vzlyku se vzápětí přidal další a další. Mrazilo z toho. Kdesi tam venku, za shromážděnými davy s podivnou nazelenalou září loučí, lidé nesmírně trpěli.

„Hluboce se omlouvám, Výsosti." Ereth se poklonil a přitiskl si dlaň k hrudi. Potom ke mně vzhlédl zpod tmavých obočí a mně neunikl posměšný výraz v jeho očích. „Máte *naprostou* pravdu. Jsem to ale hlupák. Plýtváme tu drahocenným časem a přitom máme spoustu práce."

„To děvče se před korunovací musí napít," prohlásila Algat. Její chraplavý hlas mi připomínal polední vítr, který kvílel v dunách a bičoval Stříbrné město – suchý a zlostný. „Jak by chtěla vládnout, pokud nebude spoutána krví?"

Taladaius mi vysvětlil, že se během jednání bude snažit mlčet. Byl Malcolmův oblíbenec – Strážce tajemství –, a zbytku pětice byl tudíž trnem v oku. Nechtěl udělat nebo říct něco, čím by je proti mně ještě víc poštval, ale po Algatině poznámce náhle předstoupil. „Není povinna se napít," namítl. „Žádný zákon to nevyžaduje."

„Zákon ani nařízení možná ne, ale co zdravý rozum?" zakrákorala stařena. „No tak, Taladaiusi, vždyť je to panna –"

„Co prosím?" vyletělo ze mě dotčeně, než jsem se stačila zarazit. „To tedy rozhodně nejsem."

Algat na mě vrhla soucitný pohled, jako bych byla slabomyslná. „Nemyslím tvoje tělo, dítě." Znovu natočila hlavu k Fisherovi, tak prudce a v takovém úhlu, že se mi z toho obrátil žaludek. „Ujišťuji tě, že z tebe a tvého druha všichni cítíme sex víc než dobře. Ale jsi panna, pokud jde o krev. Nenakrmila ses z živého zdroje –"

„Je pořád jedna z nich," vložila se do diskuse s hmatatelným znechucením Zovena. „Už jsem to říkala, ale nikdo mě neposlouchal – jak se má živý tvor krmit na živých? A jak by chtěla vládnout…" Náhle jí došla slova a jen na mě vytřeštěně hleděla.

Vstala jsem z trůnu.

A moje srdce se zastavilo.

Nebylo těžké se ten trik naučit. Taladaius tušil, že bude ostatní můj tep urážet, a tak mi ukázal, jak mám znehybnět srdce. Bylo to snadné. Stačilo si představit, že moje srdce odpočívá, že si jen na chvilku zdřímlo, a ono se zastavilo.

Žilami mi přestala proudit krev. Všechno ve mně strnulo. Nikdy předtím jsem si neuvědomila, že kdybych chtěla, mohla bych slyšet hučení své krve, ale šlo to. A když mi teď ztuhla v žilách, byl to zvláštní, nepříjemný pocit. Jako bych dýchala pod vodou. Neměla bych toho být schopná. A přece jsem to dokázala.

„Takže si může *vybrat*, jestli chce být jako my," zabrblala Zovena. „Ale to z ní jednu z nás nedělá."

„Když se napije, bude jednou z nás," trvala na svém Algat. Očividně ji dráždilo, že jsem se k tomu stále nevyjádřila. „Celý dvůr ví, že ses od probuzení po půlnočním polibku ještě nenakrmila, děvče. Napij se z někoho a všechno bude v pořádku. Nasadíme ti korunu a pak si budeme až do úsvitu prolévat hrdla vínem a oslavovat novou královnu."

„A když to neudělám?"

Taladaius už se ke mně blížil. „Saeris."

„Slyšíte to?" zašklebila se Zovena. „*Saeris.* Oslovuje ji jménem! A proč by taky ne? Stvořil ji. Je mu *podřízená.* Promenáduje ji tady

jako svou loutku, a přitom ze stínů tahá za nitky. Přijímáte ji na vlastní zodpovědnost. Měli byste si ale uvědomit, že na trůn usazujete *prostředníka*. Nezapomínejte, *komu* se skutečně klaníte, až jí budete přísahat věrnost."

V Zilvarenu bylo hned několik kočovných hereckých spolků, které by se mezi sebou o Zovenu do krve porvaly. Ta ženská mi začínala lézt krkem. Naštěstí byl Taladaius vůči jejímu přehrávání imunní. „Nemusíš to dělat, Saeris. Žádný zákon to nevyžaduje."

„Žádný zákon to nevyžaduje, protože jsme žádný takový nikdy nepotřebovali," sykla Zovena. „Upířímu dvoru by měl vládnout *upír*. Krmení se krví živých by mělo být pro našeho panovníka jednou z největších rozkoší. Měl by ochotně následovat náš nejzákladnější pud a nikdo by ho k tomu neměl přemlouvat."

Taladaius mě během posledních dvou dnů připravil na ledacos, ale tohle nepředvídal. Možná měl. Dávalo smysl, že ty zrůdy chtějí záruky. Byla jsem přivandrovalec, který se jim usadil v paláci. A navíc napůl víla. Nedivila jsem se, že ke mně přistupují s obezřetností. Netušila jsem, jak poznali, že jsem se ještě od nikoho nekrmila, ale měli pravdu. A ani jsem nechtěla. *Nepotřebovala jsem* to.

„Sestry mají pravdu, Výsosti," přisadil si Ereth. „Mohla byste naše obavy velmi snadno rozptýlit, stačí přijmout malý korunovační dar. Co takhle nějakou krásnou mladou dívku?" Upřel černé oči na Kingfishera. „Nebo… možná existuje ještě prostší řešení?"

„Ne," vyštěkla jsem. „Pokud to není povinné, nebudu tady nikomu dělat divadýlko."

Podivné stvoření jménem Hazrax celou diskusi jen mlčky sledovalo. Nic neříkalo, pouze otáčelo hlavu zleva doprava, až se mu chvěly žábry. Ruce měl tvor zastrčené do rukávů bělostného hávu a k ničemu se nevyjadřoval. Až doteď. Natočil se ke mně tělem a upřel pozornost na mě… a mého druha. Kingfisher vykročil vpřed a obrátil se zády k davu. Byl to neuvěřitelně okatý projev neúcty, jenže jak

jsem znala Fishera, byl mu celý sanasrothský dvůr ukradený. Chtěl se mi dívat do očí, zatímco se mnou bude mluvit.

„Udělej to, ošo."

„Cože?"

„Kousni mě. Napij se. Dvakrát polkni a bude. Trvají na tom, aby podryli tvoji pozici, protože jsou přesvědčení, že to neuděláš. Srát na ně. Je to snadné. Odbudeme si to a můžeme odsud vypadnout." V mojí hlavě ještě dodal: *Můžeme se vrátit do Cahlishe. K Renovi, Lorrethovi a Layne.*

„Má pravdu," podotkl Carrion.

„Ty bys tu ani neměl být, Swifte," zavrčel Fisher podrážděně. „O tvůj názor se nikdo neprosil."

Nakoukla jsem přes Fisherovo rameno na tisícovku shromážděných upírů, která mě vyčkávavě sledovala. Co by udělali, kdybych i tak odmítla? Mnoho z nich zemřelo s magií v žilách. Zkazila se a zčernala jako jejich krev, ale někteří z nich *byli* mocní. Drželi se zpátky jen kvůli zákonu o následnictví a Taladaiusově ediktu. Jenže lidé porušují zákony v jednom kuse a já nehodlala ze všech míst na světě zemřít zrovna *tady.*

Bohové.

Zhluboka jsem se nadechla.

„Dobře. Napiju se z tebe," zašeptala jsem.

Ereth nadšeně zatleskal. „Výborně!" Pochopitelně mě slyšel. „Výborně, nádhera!"

Fisher hrdelně zavrčel, ale ani na okamžik ode mě neodtrhl zrak. Bez otálení si začal uvolňovat kožené přezky na pravém nátepníku. „Vytěsni je," poradil mi. „Vůbec si jich nevšímej. Jsme tu jenom ty a já, jasné?"

Děkovala jsem bohům, hvězdám i čtyřem větrům, že Carrion Swift pro jednou v životě drží klapačku. Kdyby utrousil nějaký pitomý vtípek, třeba že je tu s námi ještě *on*, nejspíš by přišel o zuby.

Soustředila jsem se na svého druha. Nechtěla jsem to pokazit. Dostaneme jen jednu šanci. Jednu šanci na to, abychom zvrátili průběh války. Jestli k tomu bylo zapotřebí tohle, tak budiž. Nenechám se zastrašit, ačkoli bohové mi byli svědky, že do zpěvu mi zrovna nebylo. *Takhle… takhle jsem si to nepředstavovala,* přiznala jsem v duchu Fisherovi.

Svlékl si nátepník a zvedl ke mně pohled plný příslibů. Koutek rtů se mu zvlnil v lenivém, udiveném úsměvu. *Takže ty sis to představovala, ošenko?*

Krev se mi proměnila v tekutý oheň. Ze skrytých narážek v jeho hlase by se červenaly i ty nejotrlejší prostitutky v *Domě Kaly. Ne,* vyhrkla jsem, ale už bylo pozdě. Byla jsem rudá až za ušima a Fisher se tiše pochechtával, zatímco si vyhrnoval rukáv.

Přede mnou se za své fantazie nemusíš stydět, ošenko. V tomhle ani žádném jiném světě není nic, co bych ti nedopřál. Stačí říct.

Tohle nebyla vhodná chvíle. A už vůbec ne místo.

Ale… nejsvětější bohové.

Dýchej, Saeris.

„Jen se na ni podívejte, jak tam stojí. Zdržuje," postěžovala si Zovena polohlasem. Nakoukla jsem za Fishera a žaludek se mi sevřel nervozitou, ale on mě něžně chytil za bradu a zaklonil mi hlavu, abych se dívala jen na něj. Tetování na jeho krku ožila. Viděla jsem, jak se černé linie pod okrajem límce vlní a přeskupují. V jeho oku už skoro žádné živé stříbro nezbývalo, ale ta poslední špetka vířila a vytvářela v jeho zářivě zelené duhovce úchvatné geometrické tvary. „Nevšímej si jí. Dívej se na mě. Bude to v pořádku."

A bylo.

Když mi Fisher pustil bradu, natočil ke mně předloktí a nabídl mi zápěstí, nepřemýšlela jsem. Byl to instinkt. Teplo, které se mi usadilo v zadní části hrdla, se náhle proměnilo v zuřivý požár. Rty už se mi chvěly příslibem rozkoše. Chytila jsem ho za předloktí a zabořila špičáky do jeho kůže.

Hluboko.

Tak hluboko.

Neměla jsem v úmyslu…

Zmocnilo se mě nepochopitelné nutkání na chvíli počkat. Strnula jsem…

„Pij, Saeris," zachraptěl Fisher.

Ne.

Ne, já musela počkat.

„Pro lásku všech bohů, tak už se krucinál napij," prosil.

Během těch dlouhých omamných vteřin jsem si ani neuvědomila, že si od něj nic neberu. Že mu naopak něco *dávám.*

Před očima se mi roztančilo jedno z Fisherových tetování. Linie se rozpily a stekly mu po paži jako voda. Na chviličku zavířily kolem zápěstí a potom zmizely, vpily se do mě. Na prsou mě zabrněla kůže, jak se mi tetování usadilo těsně pod klíční kostí, ale mně na nové kérce nezáleželo.

Vnímala jsem jen svého druha.

A *krev.*

Když jsem se poprvé napila, poprvé nasála jeho krev, cítila jsem, jak se proud energie mezi námi obrací. Z přílivu se stal odliv. Jakmile mi na jazyk dopadla první kapka jeho krve, vybuchl mi v hlavě ohňostroj barev a zvuků. V žilách mi proudil oheň. Mezi nohama se probudila slastná potřeba, která mi vysílala do těla tak silné vlny rozkoše, že jsem div nekřičela nahlas. Jenže to bych nejprve musela přestat pít a –

„Zatraceně, Saeris." Bez dechu. Omámený. Zoufalý. Fisherův hlas byl ztěžklý jeho vlastní touhou. Jeho další slova ale byla v přímém rozporu se vším, čeho se moje tělo dožadovalo. „Přestaň, ošo. To stačí."

Zničehonic jsme byli zpátky v Síni nářků.

Odtrhla jsem rty od jeho zápěstí a lapala po dechu, jako by na mě někdo vychrstl vědro ledové vody.

Síň nářků…

Tisíc Sanasrothánců. Všichni byli na nohou a s výskotem oslavovali můj hlad…

Splašil se mi tep a odmítal se nechat zkrotit. Nedokázala jsem ho zastavit.

Otočila jsem se ke Kingfisherovi. Zrychleně jsem oddechovala pootevřenými rty a při pohledu na jeho zardělé tváře pod strništěm se mnou prohnala další vlna horka a rozkoše. Zorničky měl tak rozšířené, že pohltily zeleň duhovek i zbytky živého stříbra. Ztěžka dýchal, až se mu námahou zvedala hruď. Mrkl po mně koutkem oka a hlad, který jsem v něm zahlédla, pro mě byl skoro jako rána pěstí. Stěží se ovládal. Kdybych se ho dotkla –

„Ani na to nemysli, nebo si tě vezmu tady a teď," vyhrkl.

A.

Do.

Prdele.

„Výborně! Nádhera!" Ereth stál zpět na svém cípu hvězdy. Jeho potlesk přehlušoval i nadšený povyk v sále. Mně byl ale Strážce věčného světla ukradený. Měla jsem oči jen pro Fishera. A on pro mě. Hleděli jsme na sebe, oba zrychleně oddechovali, oba napnutí jako struny. V životě jsem nic podobného necítila. Nedalo se to ani jakkoli popsat.

Od chvíle, co jsem se probudila, jsme spolu nespali. Vzpamatovávala jsem se z proměny a byla jsem rozbolavělá z bezpočtu zranění, co jsem v labyrintu v Gillethrye utržila. Ale teď…

Teď.

Do háje, potřebovala jsem ho hned.

„Hotovo! Nakrmila se!" Ereth se postavil se zdviženými pažemi čelem k davu jako nějaký prorok. „Je svázána krví. Je k ní připoutaná, jako my všichni. Není sporu o tom, že si přeje být jednou z nás."

O čem to *krucinál* blábolí?

Kingfisher zvedl ruku a opatrně mi otřel palcem bradu. Ulpěla mi na ní krev. Hrudník se mu trhaně zvedal a zase klesal. Stále nic neříkal.

„Korunu! Dejte jí *korunu*!“ skandoval dav.

Byla jsem opilá. Plavala jsem, nořila se pod hladinu, topila se. Potřebovala jsem si lehnout.

Zničehonic přede mnou kdosi stál. Odtrhla jsem zrak od Fishera a konečně znovu spatřila Síň nářků. Zalapala jsem po dechu a rozhlédla se, jako bych to tam viděla poprvé v životě. A svým způsobem jsem to tak opravdu bylo. Postavy vyšité na tapiseriích na zdech se kroutily, vlnily a třpytily v záři věčného světla. Ve vzduchu tančily zlaté a stříbrné třpytky. Temnota se rozestoupila a odhalila honosné vybavení, drahé malby na zdech a pestrobarevné kytice ve vysokých vázách napříč celým sálem.

Síň nářků se proměnila v divukrásné místo.

3

DÁVKA

KINGFISHER

Na hrudi měla novou kérku. Tenkou černou linii, která se rozpínala od jednoho ramene k druhému a vedla těsně pod klíčními kostmi. Byla to obyčejná křivka, přesto naprosto dechberoucí. *Ona* byla dechberoucí. Otočila se čelem k sálu. V očích se jí zračil nespočet hvězd, jako by v sobě nesla celý vesmír. A Saeris byla jeho středobodem. Už tak jsem kolem ní jen bezmocně kroužil, ale po tom, co právě udělala – a to ani *netušila*, co udělala –, byl můj pták tvrdý jako kámen. Nedokázal jsem myslet na nic jiného.

Bohové, ty zpropadené *šaty…*

Ereth stoupal po schůdcích na pódium a blížil se k ní. Saeris se udiveně rozhlížela. Věděl jsem, co cítí, protože stejná euforie kolovala v žilách i mně. Měl jsem být opatrnější, když jsem ji pobídl, aby se ze mě napila. Nemohla vědět, co se stane, když do mě zaboří zuby a nenapije se. Můžu si za to sám. Měl jsem jí to říct. Měl jsem to vysvětlit. V penisu mi neúnavně pulzovalo. Otočil jsem se čelem k sálu a zatnul zuby.

Ereth už dospěl na vrcholek schodiště a uctivě se před Saeris poklonil. Stěží ho vnímala. Moje nebohá ošenka byla po prvním krmení dočista sjetá, ale já ne. Měl jsem proti ní roky zkušeností. Uměl jsem tu euforii potlačit a taky jsem to neochotně udělal. S radostí bych se s ní vezl na vlně čiré rozkoše, ale Ereth ji ke krmení přinutil z určitého důvodu. Pravděpodobně doufal, že ji to posadí na zadek. A možná spoléhal i na to, že mě kousnutí od Saeris vyřadí ze hry. Že se přestanu mít na pozoru. Jenže mě neznal. Nikdy proti mně nestanul v bitvě. Nikdy mě nenavštívil v Malcolmově labyrintu. Netušil, kdo jsem ani čeho jsem schopný, a tím pádem ani nevěděl, že v zájmu bezpečí své družky se nezastavím před ničím.

Ten slizký nosáč pozvedl zlatý diadém a opatrně ho posadil na Saerisinu hlavu. Zatřepotala víčky a trochu se vzpamatovala. Nespouštěl jsem z ní oči. Stál moc blízko a ona byla zranitelná. Až příliš zranitelná. Naježil jsem se. Konečky prstů mě nepříjemně brněly.

Trpělivost, šeptalo mi živé stříbro.

Od chvíle, co Te Léně začala s mou léčbou pomáhat Iseabail, nebyl hukot živého stříbra v mojí hlavě tak nesnesitelný. Vyčistil se a zaostřil. Bylo mnohem snazší mu rozumět. Léčitelka a čarodějka společnými silami dokázaly to, čeho by každá zvlášť nikdy nedocílila. Zčásti se jim podařilo živé stříbro vylákat ven a zbytky, které ve mně zůstávaly, mě už nepřiváděly k šílenství. Vůbec poprvé od doby, co jsem ho v mládí vstřebal, jsem ho vnímal víc jako požehnání než prokletí. Nyní mě vybízelo k obezřetnosti. Upřeně jsem Eretha sledoval. *Počkej. Počkej. Buď trpělivý…*

Trpělivost nepatřila mezi moje silné stránky. V labyrintu jsem se jí však aspoň trochu naučil. Stál jsem na místě a snažil se Eretha nesoudit předem. Moc jsem toho o něm nevěděl. Nebylo pravděpodobné, že by se o něco pokusil tak záhy –

Ne.

Měl jsem pravdu.

Já to kurva *tušil*.

V Pánově ruce se objevilo ostří s rukojetí ovinutou koženým provázkem. Celou dobu ho skrýval pod pláštěm, přitisknuté na boku. Muselo to pro něj být neuvěřitelně nepohodlné. Čepel byla tenká jako jehla, z ryzího stříbra. Dokonalá zbraň pro upířího šlechtice, který o boji vůbec nic neví a nepřátel se zbavuje tak, že jim vrazí tohle žihadlo uchem rovnou do mozku.

Ereth byl rychlý.

Ale já rychlejší.

Oša se taky vzpamatovala. Omámená mlha z jejích očí vyprchala a Saeris už sahala po dýce, kterou jsem jí dal. To už jsem však byl u nich a prudce do Pána vrazil.

Ereth s hrdelním zachrčením odletěl vzad a tvrdě dopadl na schody. Zvedl ruku s ostřím, jako by se ho chystal hodit, ale –

Sáhl jsem za rameno.

Sevřel v prstech jílec Nimerelle.

Ve zlomku vteřiny čepel zmizela.

Vrhl jsem ji vší silou.

Kov svištěl vzduchem, ostří se několikrát otočilo a přeseklo Eretha úhlopříčně od ramene až k boku.

Potom se meč zapíchl deset čísel hluboko do obsidiánové podlahy pódia a tam se kymácel ze strany na stranu.

Žuch.

Žuch.

Erethovo tělo dopadlo na podlahu s mnohem menší elegancí. Vnitřnosti měl černé, orgány nekrotické a jeho hustá, černá krev páchla jako dehet. Smrt mu číhala za zády už tak dlouho, že se ho teď bez váhání zmocnila. Koneckonců padl *božským* mečem. Stříbrným ostřím, v němž se ukrývala božská magie. Hlavu jsem mu sice neusekl, ale ten parchant se válel rozpůlený na zemi. To už nerozchodí.

Nalevo ode mě se na schodech svíjela trojice vyšších upírů v černých krátkých pláštích s rudými vyobrazeními draků. Zdálo se, že spěchali na pomoc svému vůdci, jenže je zadržela čísi ruka. A ne moje. Taladaius stál u paty pódia, s napřaženou rukou a nečitelným výrazem ve tváři. To jeho magie je srazila k zemi. Předchozí král si z něj neudělal zástupce jen tak pro nic za nic. Tal se svou magií nikdy nevychloubal, ale byl mocný. Už před proměnou uměl ovládat skoro všechny kapaliny. Vlastně *všechny* kapaliny, vyjma živého stříbra. A krev byla taky kapalina. V tuto chvíli na Talův příkaz vřela třem upírům v žilách.

Z otevřených úst jim stoupala pára. Nedokázali ze sebe vydat ani hlásku a Tal jejich skon sledoval s dokonale znuděným výrazem. Síní se rozlehlo pobouřené mumlání. Použití podobné magie na vlastní druh bylo vzácné, byť ne zcela neslýchané. Říkalo se, že Malcolm s oblibou sledoval, jak se jeho poddaní škvaří, když se proti němu odvážili vystoupit. Jenže Saeris Talovi nic podobného nepřikázala. Jednal z vlastní vůle. A nepochybně za to zaplatí, ale to už nebyl můj problém.

Saeris stála za mnou.

Rychle jsem ji prohlédl, jestli je v pořádku. Žádná zranění jsem neviděl, ale očím jsem nedůvěřoval. Potřeboval jsem to slyšet. *Jsi celá?* zeptal jsem se.

Ano. Já… Nic mi není.

Zaplavila mě úleva. *Zůstaň tam. Počkej na mě. Na ty schody už nikdo nevkročí.* Sálem zněly vyděšené výkřiky. Pomalu jsem sestoupal z podesty na pódium, kde ležely dva kusy Erethova těla.

„Vsadím se, že už toho lituješ," zavrčel jsem.

Na rtech mu bublala černá krev a prskala mu na bradu. „Je… nepřirozená. Prokletá," vypáčil ze sebe. „B-bohové ji zavrhli."

„Opravdu?" Dřepl jsem si k němu. „Myslíš?" Stále jsem si nenasadil zpět nátepník. Zvedl jsem ruku a ukázal mu, co se ukrývá pod

mou zbrojí a Saerisinými rukavičkami – propracovaná tetování značící, že jsme spoutáni samotnými bohy. Že našemu svazku požehnali. Ereth býval kdysi taky fae. Určitě znal příběhy o dvojicích spoutaných božským svazkem. Při pohledu na kérku kolem mého zápěstí vytřeštil oči. Na obrazec, který vznikl v labyrintu, když Saeris proletěla živým stříbrem do říše bohů. „Nezavrhli ji. Požehnali jí." Možná to nebyla tak úplně pravda. Božské svazky často končily tragédií a smrtí. Jenže Saeris už jednou umřela a já během let v labyrintu zemřel ještě víckrát. Z mého pohledu si smrt už svůj díl vzala. *Potřeboval* jsem ta tetování vnímat jako požehnání.

Ereth se bublavě a chrčivě zasmál. „H-hlupáku. My-my uctíváme *jiné* bohy."

A pak bylo po něm.

Během vteřiny se proměnil v hromádku popela.

Vzduch prořízlo zlostné zaječení. Zovena. Nevrhla se na mě, skočila po meči zabořeném do středu pěticípé hvězdy zdobící pódium.

Napřímil jsem se a vycenil zuby. „Jen si na něj zkus sáhnout, Zoveno. *Do toho.*"

Ta mrcha se zarazila uprostřed kroku, ale ne proto, že by se jí rozsvítilo. Před očima se mi mihla stříbrná šmouha a najednou tam byl Tal a strhl ji k zemi.

„Dost!"

Saerisin hlas se rozlehl Síní nářků a na její rozkaz se zbývající Páni, Tal, Zovena i ostatní vyšší upíři povykující v lavicích *zastavili.*

„Jsem vládkyně tohoto dvora a *budete* mě poslouchat!" Stála na okraji podesty, nádherná a děsivá jako bouře. Vzduch se kolem ní vlnil a tetelil. Já mezi poddané sanasrothského dvora nepatřil, přesto mi po jejím rozkazu zvonilo v uších. Slabší dvořany doslova srazil na kolena. „Od této chvíle, kdykoli se ocitnete v mé přítomnosti, mě budete zdravit přesně takhle: na *kolenou*! Žádný z poddaných Krvavého dvora nesmí jakkoli ublížit mně, mému druhovi ani našim

přátelům. A už vůbec nás nesmí zabít. Dále, žádný ze žroutů zotročených příslušníkem tohoto dvora nesmí být použit k válečným či jakýmkoli jiným nekalým účelům. Promluvila jsem. Staniž se!“

Sálem se prohnala vlna moci připomínající poryv větru. Upíři si zakrývali oči a pláště kolem nich prudce vířily.

Saeris vydala vlastní edikty. První zákony nové panovnice vstoupily v okamžitou platnost. Náš plán se dal do pohybu.

Sanasrothští upíři neměli na vybranou. Museli poslechnout.

„Ona ti dala *dávku*? Před celým sanasrothským dvorem?“

Brodil jsem se bahnem a nad pobavením v Renfisově hlase jsem jen vrtěl hlavou. Až příliš si to užíval. „Uniká ti to podstatné. Zabil jsem Pána půlnoci. Oslavy korunovace se musely odložit. A já musel Ammontraíeth opustit, než se upíři vzbouří.“

Přítel pokýval hlavou a promnul si bradu. „Jo. Jasně. Chápu. Takhle jsme si korunovaci nepředstavovali. Ale upřímně, koho zajímá nějaký Ereth? Však brzy na místo toho zmetka dosadí někoho jiného. Já chci slyšet o tom, jak jsi dostal dávku. Strhal jsi z ní před všemi oblečení?“

Zatnul jsem zuby a prudce vydechl. „Ne, nestrhal. Byla to sotva kapka. Jakmile mi došlo, co dělá, řekl jsem jí, aby se napila, a pak –“ I při pouhé vzpomínce na žár, s jakým se její jed propaloval mými žilami, se mi točila hlava. „Mohli bychom se soustředit na to zásadní? Musel jsem z Ammontraíethu odjet na koni a pak přebruslit přes Darn, než jsem konečně dosáhl na svou magii. Jak ji mám krucinál chránit, když nemůžu ani vytvořit portál?“

Renovi se vracela barva do tváří. To bylo dobré znamení. Od chvíle, co jsme Layne přesunuli do východního křídla Cahlishe, byl Ren trochu veselejší. Sestra včera otevřela oči. Byl to maličký pokrok, jistě, ale pořád pokrok. Vždycky na ni dohlížel. I když jsme byli mladší a ona si ho nelítostně dobírala. Očividně usoudil, že je

jeho povinností postarat se, aby se Everlayne zcela uzdravila. Se sklopenou hlavou mě následoval do hlavního stanu.

„Mně se zdá, že je Saeris jedna z nejmocnějších bytostí na téhle straně posmrtného života. Korunovali ji. Vyjádřila svou vůli a proměnila ji v zákon."

Nevesele jsem zabručel.

„Musejí ji poslechnout, bratře. Je to součást prokletí jejich dvora. Za to můžeš poděkovat Malcolmovu stihomamu. Každý upír zrozený z jeho linie *musí* plnit příkazy sanasrothského panovníka. A teď má korunu na hlavě Saeris. Nemůžou jí ublížit. Výslovně jim to zakázala, a tím pádem je prakticky nedotknutelná. *Nepotřebuje* ochranu. Musejí se jejími edikty řídit. Nemůžou jí zkřivit jediný vlas. Nemůžou ublížit ani tobě. A navíc postavila mimo službu celou *hordu*, Fishere."

Měl pravdu. To, co říkal, dávalo smysl. Tak proč jsem se nemohl zbavit toho vtíravého, nepříjemného pocitu? „Určitě už pilně pracují na tom, jak by to mohli obejít. Zovena soptí vzteky –"

„Na Zovenu se vykašli," odfrkl si Ren.

„– a Algat se při odchodu ze sálu křenila jako šotek. Jen bohové vědí, co má za lubem."

„Vida, vida, kohopak to tu máme? Náš tulák se vrátil." V hlavním stanu seděla jediná osamělá postavička u ohně a brousila meč. Avisiéth se kdysi jmenoval Celeandor a patřil jiné člence Lupo Proelia, ale Saeris ho znovu ukula a vložila do rukou Lorrethovi. Byl to první božský meč, který po mnoha staletích znovu vládl magií.

„Jestli si nedáš pozor, obrousíš ho na obyčejnou jehlu," varoval ho Ren a posadil se k němu.

„Trucuje, když ho každý večer nevyčistím." Z Lorrethova hlasu čišel závan podráždění. Zakřenil se na nás. „Ta zatracená čepel je náladovější než faeský kluk, kterému ještě nesestoupily koule."

Ren se zasmál a kývl ke mně bradou. „Když jsme u těch koulí… zeptej se, jak jsou na tom ty *jeho*."

Zasténal jsem a opřel se o stůl ve středu místnosti. „Při všech bozích, hodláš to vyslepičit každému?“

Lorreth se zakabonil a sehnul se pro korbel piva u nohou. „Vyslepičit co? Co máš s koulema?“ Zhluboka se napil.

„Dal Saeris novou kérku. Musela se z něj před korunovací nakrmit,“ spustil Renfis. „A omylem mu dala dávku.“

Lorreth vyprskl pivo všude kolem. *„Cože?“* Vytřeštil na mě oči. „Před celým dvorem?“

Poraženecky jsem přikývl a povzdechl si. Ať už to máme za sebou. „Před celým dvorem.“

„Jak ses udržel? Nebyl jsi…“ Významně se mi podíval do rozkroku. „Však víš…“

„Jo, byl jsem tvrdší než ta zpropadená ocel, co si tu leštíš. Spokojený?“

„Bohové, to mě moc mrzí,“ politoval mě Lorreth, ale z jeho smíchu bylo patrné, že mě nelituje ani trochu, naopak. Nic zábavnějšího nejspíš v životě neslyšel.

Mně do smíchu nebylo. Nejen proto, že jsem od korunovace nebyl se Saeris ani vteřinu o samotě, ale taky proto, *kde* jsem se ocitl. Byl jsem zpátky v Irrìnu. Moje družka ne. Být to po mém, už bychom dávno pobili každého zatraceného upíra v Sanasrothu a Saeris by tu teď byla se mnou. Pro jednou jsem se chtěl zachovat sobecky. Chtěl jsem se na všechno vykašlat a myslet jen na své štěstí a štěstí svojí družky. Jenže sobeckost do mého života nepatřila. Zrovna v tu chvíli mi na levém předloktí zabrnělo jedno z tetování, jako by se mi chtělo připomenout. *Obětování.* Často mi v něm tepalo, sem tam i pálilo, jako by bylo pořád čerstvé. Ale nikdy se nezměnilo. Nikdy mi neprorokovalo jinou, méně bolestnou budoucnost.

Plán, který jsme sestavili po Saerisině probuzení, mi připadal šitý horkou jehlou. Jako by se měl každou chvíli rozpadnout. A to, co by pak následovalo, mě už několik dní budilo ze spaní.

Co když Tal nedodrží slib a neochrání ji…

Co když Saerisin edikt nebude dost silný, nebo ty sanasrothské pijavice přijdou na způsob, jak ho obejít – a zabijí ji ve spánku…

Co když v tamních knihovnách nedokáže najít informace, které jsme tak zoufale potřebovali…

Co když se Carrion dement Swift namočí do nějakého průseru a lásku mého mizerného života stáhne s sebou…

Co když.

Tolik *co když*, že jsem je ani nedokázal pobrat. Pršely na mě a pohřbívaly mě pod hromadou až děsivě reálných scénářů, zatímco jsem se zuby nehty držel svého slibu, že *budu mít víru.* Bylo to pro mě stejně obtížné, jako kdybych se pokoušel rozpomenout na jazyk, co jsem se naučil v dětství a nikdy nepoužíval. Ne, bylo to horší. Jako snažit se běhat se zlomenýma nohama. Moje nohy mě nedokázaly unést, a tak jsem se jen plazil vpřed po čtyřech, zatímco mě slovo *víra* tížilo na zádech a tlačilo mě k zemi.

Ren s Lorrethem se pořád pochechtávali.

„No, pokud jsi takhle napružený, tak máš aspoň tu správnou náladu na pořádnou bitku," prohodil Lorreth s šibalským mrknutím.

Část mého já měla vztek, že se ti dva dokážou i v takové situaci smát. Stejná část, která byla přes sto let polapená v Malcolmově labyrintu a postupně propadla beznaději. Nekonečný boj. Nekonečné utrpení. Ani jsem si nepamatoval, kolikrát mě Malcolmovi démoni sežrali, kolikrát jsem uhořel, zatímco na mě volaly hořící mrtvoly obyvatel města, které jsem *já* přikázal vypálit. Tahle část mého já tam stále byla a trpěla v temných chodbičkách nekonečné noční můry. *Nikdy* se z toho zatraceného labyrintu nedostane.

Zbytek mého já byl naopak rád, že se mí přátelé ještě dokážou smát. Taky si toho hodně vytrpěli. O hodně přišli. Dennodenně sledovali, jak žrouti trhají naše lidi na kusy. A pokud v sobě ještě uměli

najít radost ze života, přál jsem jim to. Možná tím pádem existovala naděje i pro mě.

Sklopil jsem hlavu a usmál se na své ruce. Když jsem se nad tím zamyslel, vlastně to *bylo* vtipné.

„Asi za to částečně můžu já," přiznal Lorreth a obrátil pozornost zpět k meči. Kov vydával pod brouskem jiskřivý, bzučivý zvuk. „Nedávno se mě v krčmě vyptávala, jak to mají fae s pitím krve, a já jí vysvětlil jen to nejzákladnější. Zpětně uznávám, že jsem jí nejspíš řekl jen jednu stránku věci, ale jak jsem mohl tušit, že se nechá proměnit a najednou bude mít možnost kousnout tebe? Myslel jsem, že jí to vysvětlíš sám, až přijde vhodná chvíle a budeš chtít –"

„Prosím tě, sklapni." Bylo to naprosto absurdní – ta náhlá touha chytit Lorretha pod krkem a uškrtit ho. Jenže spárované víly obecně nesnášely dobře, když o jejich družkách mluvil jiný muž. A naše pouto bylo stále čerstvé. Pouhé pomyšlení, že Saeris vyprávěl o tom, kdy si fae navzájem pijí krev, ve mně probouzelo zuřivost. Nejradši bych celý stan spálil na prach.

Lorreth se uchechtl, jako by ho můj vzteklý tón nijak nezastrašil. Zavrtěl hlavou a pokračoval v práci. *Šššššik. Hummm. Šššššik. Hummm.* Aspoň že změnil téma.

„Pořád jsem ho nenašel," prohodil tiše a zvážněl.

Renův úsměv se taky vytratil. S pohledem upřeným do ohně si začal trhat kůžičku kolem nehtů. „Ani nevíme, jestli tam je."

Věděl jsem, o kom je řeč, přestože jsme ho nezmínili jménem. Náš přítel. Náš bratr. Foley byl s námi, když jsme se postavili drakovi. Starý Shacry ho shodil a odmrštil do tmy. Ten pád mu zlámal všechny kosti v těle, ale zabili ho žrouti. Vysáli mu krev a nechali ho pohozeného ve sněhu. Trvalo nám celé hodiny, než jsme ho našli. Když jsme konečně draka porazili, bylo už ráno. Tehdy jsme Foleyho objevili, jak se roztřeseně, celý od krve, ukrývá před sluncem v ústí jeskyně.

Měl se z něj stát žrout. Malcolm byl jediný, kdo dokázal proměňovat fae v upíry tak, aby si zachovali svou osobnost a duši. Aspoň tehdy jsme si to mysleli. Považovali jsme to za zázrak. Až o mnoho let později jsme odhalili pravdu: že tam té noci byl i Taladaius a celé bitvě přihlížel.

Tvrdil, že to udělal z laskavosti vůči mně. Že Foleymu dal svou krev a pak ho vysál, aby si mohl Foley aspoň sám vybrat, jestli bude žít, nebo zemře.

Foley zuřil. Byl zmatený. A my zůstali s ním. Dokončil proměnu a nakrmil se ještě předtím, než jsme ho našli. Usedavě plakal a litoval těch, které zabil. Mysleli jsme, že ho zabije jen hrůza z pomyšlení na to, čím se stal, ale když se snesla noc, vyplížil se a utekl do hor.

Později se nám doneslo, že je v Ammontraíethu. Během let jsme se s ním mnohokrát pokoušeli spojit, ale na žádný dopis neodpověděl.

„Je tam," zamumlal jsem. „Neodešel by. Bál by se žít mezi živými."

Chvíli jsme všichni mlčeli.

Šššššik. Hummm.

Šššššik. Hummm.

Ačkoli nic neříkal a jen se díval do ohně, napětí, které z Renfise sálalo, bylo čím dál hmatatelnější, až se téměř stalo čtvrtou osobou ve stanu. „Pustíš to konečně ven, nebo to v sobě budeš dál dusit?" houkl jsem na něj.

Renfis se ostře nadechl, jako by se probudil ze zdřímnutí. „Nemám k tomu nic nového."

Lorreth odložil meč, opřel se v křesle a pohár s pivem si postavil na břicho. „Tak se nám svěř s tím, co už jsi říkal minule. Vyslechneme tě znovu."

Chvíli se zdálo, že Renfis bude přece jen mlčet dál, ale pak spustil. „Už jsou to stovky let. Skoro celý věk. Kdysi jsme ho znávali, ale

Foley je upír déle, než býval fae. Co když se dávno nepodobá muži, se kterým jsme kdysi bojovali bok po boku?“

Měl pravdu. Uplynula spousta let. Ale zas tu bylo to slovo. *Víra.* Čas od času mi dovolilo se zvednout z bahna a nadechnout se. „Byl k nám připoután krví a my k němu. Přísahal, že bude chránit naše lidi a všechny bytosti v Yvelii. Kdyby ses ocitl v jeho kůži, *porušil* bys tu přísahu, Rene?“

Renfis se během mého uvěznění v labyrintu nestal jen dočasným vůdcem Lupo Proelia, stal se i generálem yvelijské armády. Ochotně na sebe vzal tíhu zodpovědnosti, která by mnoho jiných válečníků rozdrtila, stejně jako málem rozdrtila mě. Znal jsem ho. Byl čestný, věrný a dobrý. A i tak byl natolik pošetilý, že zavrtěl hlavou. „Upřímně nevím, bratře.“

„Ale já vím. Nikdy by ses ke své přísaze neobrátil zády. A já chci věřit, že to neudělal ani Foley.“

Jakmile jsem se ujistil, že bude Saeris v pořádku, vydal jsem se v paláci hledat Foleyho. Pátral jsem po něm hodiny a hodiny a Lorreth zrovna tak. Taladaius nám odmítl prozradit, kde Foley je, což rozhodně nepomohlo otupit vztek, který jsem k němu stále cítil. Svým způsobem jsem to však chápal.

Foley si musel v Ammontraíethu vybudovat nový život. Musel přijmout, že tohle je jeho cesta, a vydat se po ní. Na naše dopisy neodpovídal, což mělo určitě důvod. A jestli s námi nechtěl Foley mluvit, pak dávalo smysl, že nás nechce ani vidět.

Kdysi dávno by pro mě zemřel a já pro něj. Stále bych za něj s radostí položil život, kdyby ho to mohlo nějak zachránit. Jenže co se stalo, stalo se, a podle všeho byl *Tal* (ze všech lidí zrovna on) jediný, kdo to respektoval.

„I kdyby tam někde byl, jak můžeme vědět, že by byl ochotný Saeris pomoct?“ nadhodil Lorreth. „Vůbec ji nezná. Proč by měl hnout prstem?“

„Třeba proto, že je to moje družka?“

Lorreth si lokl piva. „Upřímně, to by jí mohlo v jeho očích spíš uškodit, ne?“

Pokrčil jsem rameny. „Musíme doufat. *Potřebujeme* ho. Jeho dědeček byl jeden z posledních alchymistů. Foley toho o alchymistické magii a postupech ví víc než kdokoli jiný. Belikon po získání moci všechny alchymistické texty spálil. Ta hrstka rukopisů, co schovával můj otec v knihovně v Cahlishi, byla v podstatě k ničemu. Foleyho znalosti jsou to jediné, co zbývá. A pokud se s ní o ně nepodělí…“

„Potom Saeris nikdy neodhalí svůj potenciál. Nikdy Ammontraíeth nezničíme. A nikdy se nám nepodaří zbavit se Belikona a posadit na trůn Carriona Swifta,“ shrnul Renfis ponuře. „Asi bychom se měli modlit, aby Foley změnil názor a nechal se najít. Protože já bych se míru docela rád dožil.“

Pche.

Mír.

Jak takový mír vůbec vypadá? Co bychom v dobách míru zrovna my tři měli dělat? Nic mě nenapadalo. Zničehonic jsem si uvědomil, že jsem si po Saerisině korunovaci znovu nenasadil nátepník. Roztržitě jsem přejel prsty po dvou drobných rankách, co mi její zuby zanechaly na zápěstí. Rychle se hojily a do rána budou pryč úplně. S povzdechem jsem si sundal i druhý nátepník a položil ho na stůl. Potom jsem si odepnul límec a zbavil se jeho tíhy na krku. Teprve když jsem si začal vyhrnovat rukávy, všiml jsem si, že na mě bratři udiveně civí.

„Co je?“ houkl jsem na ně, ačkoli mi došlo, co je tak zaujalo. Doposud jsem se snažil runu, která se mi vytvořila na hřbetech dlaní a kolem zápěstí po tom, co mě Saeris přijala za svého druha, skrývat. Ruce jsem měl potetované odjakživa. Sám jsem už nevěděl, jak dlouho jsem měl na hřbetech dlaní runy pro *pomstu* a *spravedlnost*. Ale teď je překrývala další vrstva znaků. Bylo jich tolik, že se téměř

nedaly rozeznat. Runy a písmo, co se mi ovíjely kolem zápěstí a dál na předloktí. Symboly božského svazku stejné jako měla i Saeris. Byly krásné, ale současně děsivé, i pro mě.

Prohlédl jsem si je a lítostivě se usmál. „Jo. Je to síla."

„Věděli jsme to," vydechl Ren tiše, „ale vědět je jedna věc. Vidět to na vlastní oči…"

„Vidět to na vlastní oči je *masakr*," přitakal Lorreth. „Znamená to, že vy dva teď… však víš." Chvíli marně hledal slova. „Budete mít obřad? Vezmete se?"

Páteří se mi prohnal adrenalin. Prudce jsem se odstrčil od stolu, sroloval si rukávy a tetování znovu zahalil. „Ne. Nebudeme," odsekl jsem. „Ona –"

Vyrušilo nás odhrnutí plachty. Do stanu vpadla Danya. „Rene! Ehm, ty jsi tu taky?" vyhrkla a vyděšeně se na mě podívala. „Musíte jít se mnou. Všichni. Něco se děje."

Ren už byl na nohou. „Žrouti u řeky?" zeptal se vyplašeně. Po Saerisině ediktu stáhli upíři žrouty zpět do Ammontraíethu. Měli být zavření v kasárnách kilometr a půl od Černého paláce, daleko od sanasrothské hranice s Cahlishem.

„Ne," vydechla Danya. „Ano. Já… já nevím, co to je. Neumím to vysvětlit. Musíte to vidět sami. Rychle."

4

STO ČTRNÁCT

KINGFISHER

Na břehu jich stálo osm v řadě.

Byli strnulí jako mrtvoly – *skutečné* mrtvoly, ne obyčejní *ne*mrtví. Na fae stojící na opačném břehu řeky nevrčeli, nedělali vůbec nic. Vypadali jako rozkládající se sochy, tak nehybní, až jsem si na vteřinu pomyslel, jestli je tam někdo takhle nenaaranžoval.

„Na co se to díváme?“ zeptal jsem se.

Danya během let zažila mnoho hrůz, které ji zocelily stejně jako nás, přesto byla mrtvolně bledá. Rozechvěle trhla bradou k žroutům na druhém břehu.

„Jen sleduj.“

Uběhla minuta.

Pak další.

Docházela mi trpělivost.

Už jsem chtěl na Danyu vyštěknout, aby mi koukala říct, o co tu jde, když vtom se pohnuli.

Společně slezli ze svahu k řece. Pohybovali se s nepřirozenou synchronizovaností. Levá noha. Pravá. Pohromadě klouzali po blátě dolů, kde dopadli na všechny čtyři, zaklonili hlavy a zavřeštěli.

Po celém těle mi naskočila husí kůže.

Vyrazili vpřed jako jeden. Smrt plazící se po čtyřech.

„Rozbijeme led?" vydechla Danya.

„Ne. Počkáme."

Kdyby je odnesla řeka, nemohli bychom je zabít a prozkoumat. Tihle tvorové byli jiní než ostatní, a my museli zjistit proč. Ren jako by mi četl myšlenky. Sáhl po své magii a vytvořil v rukou namodralou kouli. Moje stíny se mi vlnily kolem nohou, sbíraly se a vyčkávaly, až je vypustím.

„Jakmile dospějí do půlky…," mumlal Ren.

Lorreth už držel Avisiéth v rukou. Já si nechal Nimerelle na zádech. Na tohle budou stačit stíny. Žrouti už lezli po ledu. Dál a dál. Ruce a nohy jim na zmrzlou hladinu dopadaly v pravidelném rytmu: levá ruka, pravé koleno, pravá ruka, levé chodidlo.

Lorreth sevřel rukojeť meče pevněji. „Tohle se mi ani trochu nelíbí."

Mně taky ne. Něco viselo ve vzduchu. Něco zkaženého. V nose mě šimrala vůně ohňů a jídla z tábora, ale bylo tam i něco dalšího. Nemělo to žádný pach, přesto jsem cítil, jak mi to nosními dírkami proniká do těla a hlouběji do plic. Ať to bylo cokoli, nebu–

Žrouti zaútočili.

Odrazili se a vyskočili do vzduchu jako jeleni. Řítili se ke středu řeky, k místu, kde začínala fungovat naše magie, a bez váhání neviditelnou hranici překročili. V tu chvíli Renfis vyslal svou moc a já vypustil stíny. Přes Darn se prohnala vlna kouře a světla. Renova magie udeřila jako první. Namodralá koule zasáhla dva žrouty. Odklonil jsem stíny a vyslal je napravo na zbývající útočníky, ale…

Renova magie nezaprskala a neseškvařila žrouty jako obvykle. Mohutným zášlehem osvítila noc a pak se do těch dvou *vstřebala*.

Byli to oba muži. Polonazí. V místě, kde je koule na hrudi zasáhla, se jim přes žebra rozprostřela zářivá bílá síť magie. Rozklepali se a najednou se stejná pavučina objevila na všech ostatních.

Světlo zapulzovalo, zazářilo a žrouti se znovu roztřásli a prohnuli v zádech.

„Co to má u všech bohů být?“ zašeptal Ren.

Pobídl jsem stíny vpřed a rozprostřel je do všech směrů, osm černých stužek tetelících se mou magií. *Udeřte tvrdě*, nabádal jsem je. *Skoncujte to.* Jenže když žrouty zasáhly do prsou, do míst, kde jim pod kůží zářila Renova polapená magie, vstřebaly se taky. A bohové, já to cítil. Jako bych vdechoval ledovou vodu. Sevřel mě chlad a okradl mě o dech. A potom osamělost. Zármutek. Roztahovaly se mi v hrudi a stahovaly se kolem srdce, až jsem se bál, že mi vypoví službu. Takhle bezmocný jsem se za těch více než sto let v Malcolmově labyrintu necítil ani jednou.

Chtěl jsem, aby to přestalo. Zdálo se mi, že se mi ta beznaděj zarývá do duše. Nemohl jsem dýchat. Úplně jsem zapomněl, jak se to dělá. A když jsem se konečně sípavě nadechl, vzduch mi připadal zkažený.

Pokoušel jsem se svoje stíny stáhnout zpátky, ale nešlo to. Žrouti je nasáli a pevně se jich drželi. Na prsou jim vířily kovově se lesknoucí černé linie, společně s bílou pavučinou Renfisovy magie.

Ohlédl jsem se na něj. Byl bledý a vyděšený. Cítil totéž, co já? Rozhodně to tak vypadalo. „Oni *pozřeli* naši magii,“ zašeptal.

Bylo to stokrát horší než kousnutí. Horší, než kdyby nám vysáli krev. Krev byla posvátná, to ano, ale naše *magie*? Dělalo se mi zle. Použili jsme proti nim jen zlomek síly, ale i tak jsem to vnímal – ten střípek sebe sama, který jsem vyslal do světa. Už se mi nikdy nevrátí.

Žrouti se znovu rozklepali a přivřeli oči. Jako by zažívali extázi. Všech osm hlasitě sténalo, zčernalými jazyky si olizovali popraskané rty… a pak se náhle vzpamatovali.

„Útočí znovu!“ vykřikla Danya.

Rozběhli se a řítili se k nám přes řeku. Jejich kroky byly nepřirozeně dlouhé, poháněné ukradenou mocí.

Už byli skoro na našem břehu.

Lorreth se zapřel nohama do bláta, pozvedl Avisiéth oběma rukama a přidržel ho hrotem k nebi před sebou. „Pošlu na ně andělský dech,“ zavrčel. „To už nerozchodí.“

„Ne!“ vykřikli jsme s Renem současně.

„To nesmíš!“ vyjekl jsem. „Nasávají naši moc. Kdyby získali andělský dech…“ Nechtěl jsem na to ani pomyslet. Byli by ještě silnější? Dokázali by… dokázali by ho použít proti nám? Zatraceně, vůbec mi to nemyslelo. Na břehu se k nám připojili další vojáci z tábora. „Nikdo nepoužívejte magii!“ zahulákal jsem. Před obličejem mi vířila mlha. „Jen stříbro. Meče a dýky. Nic víc. Už jsou tady!“

Doběhli k nám a rozdělili se. Předtím se pohybovali jako jeden, teď začali jednat samostatně. Zamlžené, krví podlité oči upřeli každý jiným směrem a zaútočili.

Slyšel mě Lorreth? Do prdele, doufám, že ano. Rozhodně jsem ve tmě neviděl žádné klikatící se blesky andělského dechu.

Jeden ze žroutů – vysoký, urostlý parchant s krátkými vlasy a pažemi pokrytými runami – vycenil zkažené zuby a skočil po mně. Sáhl jsem pro dýku u pasu a nahmatal jen vzduch. Kurva! Já dal tu zbraň Saeris. Na přemýšlení nebyl čas. Sevřel jsem prsty kolem jílce Nimerelle a tasil čepel přes hlavu.

Žádnou magii. Žádnou moc, prosil jsem v duchu meč a ohnal se jím. *Jen mu usekni tu jeho zasranou hlavu.*

Meč poslechl, a když se ostří zabořilo do žroutova krku, nevznesl se z něj žádný oblak kouře ani magie. Železo hladce proniklo masem i svaly a škrtlo o kost. Jenže jakmile žrouta zasáhlo, obalila ho podivná černá hmota připomínající jinovatku.

„Co to –“

Nimerelle *zaječela*.

Slyšel jsem to v mysli. Byl to ohlušující výkřik plný bolesti. Ostří se roztřáslo tak prudce, až se mi rozklepaly paže a cvakly zuby. Žrout si ani nevšiml, že jsem ho bodl. Šel po mně dál, cenil zuby a posouval se po ostří blíž ke mně.

I bez magie mu měla Nimerelle způsobit ukrutnou bolest. Čepel byla vyrobená ze stříbra a železa. *Já* se jí mohl dotknout jen díky tomu, co se odehrálo u Ajunu. Ta špetka faeské podstaty, která žroutovi zůstávala, se měla při kontaktu se železem kroutit bolestí. Jeho upírská část měla zas trpět kvůli stříbru. A on necítil nic.

Zvedl jsem nohu, podklouzl na blátě a kopl žrouta do břicha, abych ho z meče shodil. Zrůda se zapotácela o tři kroky vzad a sjela po rozmáčeném břehu. Konečně jsem měl prostor se na chviličku zamyslet. Čepel jsem znovu použít nemohl – bolelo by ji to. Zasunul jsem ji zpět do pochvy na zádech a tasil dýku z holínky. To už se na mě žrout řítil znovu.

Nocí se rozléhal křik a volání.

Všude byly víly – do bitvy přibíhali další a další vojáci z tábora. Žrout se odrazil a skočil. Při dopadu ho do krku zasáhl šíp se stříbrným hrotem, ale on si toho ani nevšiml. Ulomil jsem konec šípu a vrazil mu ho do oka. Ani ho to nezpomalilo. Ohnal se po mně rukou. Namísto prstů měl nyní zakřivené ostré drápy, z nichž odkapávala černá krev. Kdyby mě jen škrábl… Nezemřel bych, ale byl by to pořádný průser.

Uskočil jsem z dosahu. Nemohl jsem použít magii ani meč, ale i tak jsem byl rychlejší. Žrout vztekle zavrčel a znovu skočil –

„Led!“ vykřikl kdosi. „Rozbíjejí led!“

Sevřela mě nepříjemná předtucha, že tekoucí voda proti těmhle zrůdám taky nic nezmůže. S démony, na které jsme byli zvyklí, měly tyhle potvory společné jen dvě věci: byly mrtvé a hladové. Vyjma toho jsme před sebou měli zcela nový druh.

A přesně, jak jsem čekal. Když se led roztříštil a jeden ze žroutů spadl do vody, nevydal ani hlásku. Schoulil se pod hladinou do klubíčka a pak se vymrštil z vln a dopadl přímo na Renfise.

„Rene!“ dolehlo ke mně přes dav vojáků. Lorreth tam kdesi v chumlu válečníků bojoval o život, a přesto vnímal, že je v ohrožení jeho bratr.

Žrout se plazil vpřed, jazyk mu visel z tlamy a zachytával se o rozlámané zuby. S prudkou otočkou jsem se prosmekl na jeho pravou stranu a zabořil mu dýku do hlavy.

Potřeboval jsem mu hlavu useknout, jenže to nešlo, když se po mně pořád oháněl těmi zatracenými drápy. „Oheň!“ vykřikl jsem. „Zapalte je!“ Docházely nám možnosti. Jestli nezabere ani oheň, jsme v hajzlu.

Vojáci poslechli. Během několika vteřin už kolem řeky plály zářivě oranžové ohně a zalévaly břeh děsivými, dlouhými stíny. V davu se objevily stovky loučí, z nichž k nebi stoupaly jiskry. Běžný žrout by se při pohledu na takové množství ohně dal na útěk, ale tenhle se nevzdával.

„Ustupte, veliteli,“ zavolal na mě voják s tmavými vlasy. Prosmekl se mi pod paží s loučí před sebou a já mu uhnul z cesty, aby mohl žrouta podpálit.

Nezabere to. Nezabere to. Nezabere to… šeptal mi v duchu strach, nebo možná zbytky živého stříbra.

Ale příšera rázem vzplanula jako suché klestí.

Žrout při kontaktu s plamenem nevydal jedinou hlásku. Ani nepípl.

Neškubal sebou. Neutíkal. Jen tam dřepěl a hořel. Čas se zpomalil. Zničehonic se žrout otočil a skočil na vojáka, který ho podpálil.

„Ne!“ Rozběhl jsem se k nim, ale ukázalo se, že přece jen nejsem rychlejší než ta proklatá potvora. Bylo pozdě. Žrout vojáka popadl, zabořil drápy do jeho lebky, rozdrtil kost a zahryzl se mu do krku.

Během pár vteřin bylo po boji. Válečník, co mi přispěchal na pomoc, měl rozdrcenou lebku a žrout ho vysál a zabil. Netvor se proměnil v chodící pochodeň. Jako by necítil žádnou bolest. Vůbec ho netrápilo, že se pomalu mění v popel. Vrhl se do davu, na další vojáky. Dýky a meče, kterými ho probodávali a sekali, ho ani nezpomalily. Díval jsem se, jak bezuzdně řádí.

„Obkličte ho!" vykřikl kdosi. Danya. Byla tam, na opačné straně vřavy, a běžela ke mně. Taky jsem se rozběhl. Dospěli jsme ke žroutovi současně, oba po něm skočili a strhli ho k zemi. Drželi jsme ho, zatímco stále hořel. Paže mu stravovaly plameny a přeskakovaly na naše oblečení. Ten žár byl nepředstavitelný.

„Usekněte ji!" vykřikl jsem. *„Usekněte mu tu zatracenou hlavu!"*

Netušil jsem, čí sekera to byla. Jakmile žroutova hlava odpadla od těla, kdosi mě z něj strhl a táhl mě od hořící mrtvoly pryč. Několik párů rukou. Na obloze nad námi se vlnily záblesky světla. Půda byla rozbahněná a páchla po upíří krvi. S hlasitým šplouchnutím jsem dopadl do řeky a rázem se do mě zakously tisíce nožů.

Bodnutí bolí. Otrava jedem žroutů taky. Ale oheň? To jsou *kurva* muka.

Seděl jsem v hlavním stanu a syčel bolestí, zatímco mi Te Léna nanášela na ruce hojivou mast. Dělala pro mě, co mohla, jenže zásoby léčivé magie vyčerpala na Danyu. Na rozdíl od té mojí patřila její léčivá magie k dědičným darům – obnoví se jí. Když jsme do stanu doběhli, chtěla pomoct mně, ale trval jsem na tom, aby nejprve ošetřila Danyu. Já vzplanul rychle, ale Danya chytla jako pochodeň. Byla vážně zraněná. Nepřežila by to, kdyby jí léčitelka okamžitě nepomohla. Na kůži měla děsivé puchýře, na několika místech dokonce vykukovalo živé maso a měla spálenou půlku obličeje. A vlasy? Te Léna dělala, co mohla, aby jí ošetřila vážné popáleniny na těle, s vlasy však nic nezmohla. Danyiny dlouhé bílé kadeře byly pryč, zůstaly jen ohořelé zbytky.

„Za pár hodin se ti na to podívám," slíbila Te Léna a nanesla další vrstvu hutné kašičky vyrobené z její zásoby léčivých bylinek. Zatnul jsem zuby a zakřenil se na ni.

„To nic. Skoro to nebolí."

„Lháři," pokárala mě. V očích se jí leskly slzy. „Vím, jak hrozné to musí být. Předstíráním nikomu nepomáháš."

„Tak dobře. Mám se rozbrečet?" škádlivě jsem na ni zamrkal, aby věděla, že si dělám legraci.

Nic na to neřekla. Omluvně se usmála a přesunula se k dalším otevřeným ranám na mých rukou a pažích. „Pár hodin," zopakovala, když skončila. „Jakmile se dám trochu –"

Překryl jsem její ruku svou a tiše sykl, když mi přitom praskla jedna z ranek. „Netrap se tím, Te Léno. Budu v pohodě." Neměla ani tušení – díky bohům –, že jsem ustál mnohem, mnohem horší muka.

U vstupu do stanu se s ní minuli Renfis s Lorrethem. Tváře měli umouněné od sazí a zbroj zčernalou krví žroutů. Trvalo dlouho, než se jim podařilo zneškodnit zbývající útočníky. Podle všeho je museli spoutat a držet na místě, zatímco jim odřezávali hlavy.

„Těla jsme připoutali ke stromu," oznámil mi Ren a odhodil rukavice na křeslo u krbu. Ještě před pár hodinami jsme tu seděli, žertovali o mojí smůle a probírali nová tetování. Připadalo mi to jako věčnost. „Pořád nechtějí *chcípnout*," zuřil Ren.

„Jejich hlavy máme v pytli u řeky. V tuhle chvíli se z něj snaží prohryzat ven." Lorreth vypadal k smrti unavený. Opřel se o stěnu a vzápětí po ní sjel do hlubokého dřepu. Na chviličku složil hlavu do dlaní a prudce oddechoval skrz prsty. Když znovu vzhlédl, zdálo se, že nemůže najít správná slova. „Co to u všech pěti pekel mělo být? Jsme tu už stovky let. Na naši stranu řeky se za tu dobu dostali jen jednou. I to byl průšvih, ale aspoň jsme se s nimi rychle vypořádali. A teď? Půlka tábora je v troskách kvůli osmi žroutům. *Osmi*. A pořád se nám je nepodařilo zabít."

„Dělá se mi zle," zamumlal Renfis. „Cítím to v žaludku. Jako bych s nimi byl spojený. Jako by… mě k nim ta magie, co mi ukradli, připoutala. Cítím, jak za ni škubou a snaží se vysát víc. Máš to taky tak?" zeptal se mě.

Nechtěl jsem na to ani myslet, ale ano. Přesně tak jsem to vnímal i já. Přikývl jsem. „Musíme zjistit, kdo je ovládá."

„A ovládá je vůbec někdo?" nadhodil Lorreth. „Připadali mi zdivočelí. Jako zvířata." Zachvěl se.

„Na konci možná. Ale na začátku…" To, jak se pohybovali v dokonalé souhře, naznačovalo, že je někdo vedl. Jenže ani Malcolm takhle silně své žrouty neovládal. Za tímhle stál někdo mocnější.

„Ty víš, kdo to byl," ozval se Ren. „Něčeho podobného by byla schopná jen jedna osoba."

Zavrtěl jsem hlavou. „Tal žádné žrouty nestvořil."

„A tomu věříš jen proto, že ti to řekl?" obořil se na mě Ren.

„Proč by lhal, Rene?" Bohové, byl jsem tak vyčerpaný. Jako by mě někdo přivázal ke koni a vláčel mě za ním pět kilometrů po kamenité zemi.

„Protože takový už je. Je to lhář. Nikdy k nám nebyl upřímný. Foley je tam, kde je, právě kvůli němu. A tehdy v noci tam byl taky. S Everlayne. Držel ji na zatraceném *vodítku*, Fishere."

„Malcolm mu to přikázal –"

„Proč ho pořád bráníš!" Renfis praštil pěstí do stolu. Jeho hlas se zvučně odrazil od kouzlem zpevněných zdí hlavního stanu. Do sinalých tváří mu vystoupala krev. „Při každé příležitosti ignoruješ to, co máš přímo před očima! Opustil tě. Před více než tisíci lety tě opustil. Dobrovolně se přidal na Malcolmovu stranu. Proč si myslíš, že je pořád naživu, hmm? Žije, dýchá a je nám trnem v oku jen kvůli tomu, že vysává krev živým. Ztělesňuje všechno, čím opovrhujeme, a přesto, kdykoli se stane něco podobného, začneš ho okamžitě omlouvat."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Zlatá krev | klasická edice*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.